

ШЕРИЛИН КЕНИЪН

Нощна прегръдка

КНИГА ТРЕТА ОТ ПОРЕДИЦАТА
НОЩНИ ЛОВЦИ

Превод
Диана Кутева

Издателство ИБИС
София

Ние сме мрак. Ние сме сенки.
Ние сме господарите на нощта.
Ние единствени стоим между хората и тези, които искат да ги унищожат. Ние сме техните пазители.
Тези без души. Тези, които закрилят.
Душите ни бяха отнети, за да не могат демоните, които преследваме, да ни усещат. А когато ни видят, вече е прекалено късно.
Демоните и аполитите ни познават. Те се страхуват от нас. Ние сме смъртта за всички, които преследват хората.
Ние бродим между световите – между Царството на живите и Царството на мъртвите.
Ние сме *Нощни ловци*.
И сме безсмъртни.
Но стига приказки за вечен мрак и проклетия. Искаш да знаеш какви сме? Ние сме откачени и гадни. Ние сме древни воители, които се сражават ожесточено и носим на бой. Ние сме зловещи създания, които взривяват нощта. И това ни харесва. Наслаждаваме се на всяка една минута.
И ако ти се струва, че някой те наблюдава, значи сигурно е така. Въпросът е, това, което те наблюдава, лошо ли е или добро? Дали е някой от тях или е някой от нас...

– Пролог –

558 г. сл. Хр., Глионан

Пламъците на пожара, който бушуваше в селото, се издигаха към нощното небе като змии, виещи се през черно кадифе. Дим пълзеше из мъглите на мрака, натежал от мириса на смърт и разплата.

Тази гледка би трябвало да донесе радост на Талон.

Ала не беше така.

Вече нищо не можеше да му донесе радост.

Нищичко.

Горчива болка сковаваше гърдите му. Спираше дъха му. Парализираше го. Беше по-силна отколкото дори той бе в състояние да понесе. Тази мисъл едва не го накара да избухне в смях.

Или да изругае.

Да, той изруга под смазващото тегло на болката си.

Постепенно бе изгубил всички, които означаваша нещо за него.

До един.

Едва седемгодишен остана сирак и изведнъж се оказа нетоварен с тежката отговорност за сестричката си. Тъй като нямаше нито къде да отиде, нито как да осигури прехрана за бебето, той се върна при клана, който майка му някога предвождаше.

Клан, изпратил родителите му в изгнание още преди той да се роди.

Чичо му бе крал едва от година, когато Талон се появи във владенията му. Макар и неохотно, чичо му прие и него, и Киара, ала кланът никога не го стори.

Поне докато Талон не ги принуди.

Може и да не уважаваха произхода му, ала Талон ги накара да имат респект от меча и избухливия му нрав. Респект от това, че бе готов да осакати или убие всеки, дръзнал да го обиди.

Докато възмъжее, вече никой не смееше да се подиграва на произхода му или да черни паметта и честта на майка му.

Беше се издигнал във военната йерархия, научавайки всичко, което можеше да научи, за оръжията, битките и водачеството.

В крайна сметка същите хора, които някога му се подиграваха, единодушно го избраха за наследник на чичо му.

Като такъв, Талон беше неотклонно до него, бранейки го неуморно, докато една вражеска засада не ги хвана неподготвени.

Ранен, раздиран от болка, Талон държа Идиаг в ръцете си, докато той издъхваше, покосен от врага.

– Грижи се за жена ми и за Киара, момче – прошепна чичо му, преди да умре. – Не ме карай да съжалявам, че те приех в дома си.

Талон му обеща. Ала не бяха минали и няколко месеца, когато леля му бе изнасилена и убита от враговете им. Осквернено, тялото ѝ бе хвърлено на дивите зверове.

По-малко от година след това Ниния, обичната му съпруга, издъхна в обятията му, оставяйки го сам, завинаги лишен от нежното ѝ, успокояващо докосване.

Тя беше неговият свят.

Неговото сърце.

Неговата душа.

С нея си отиде и волята му за живот.

С дух, така сломен, както и разбитото му сърце, той положи мъртвородения им син в безжизнените ѝ ръце и ги погребва до езерото, където двамата с Ниния бяха играли като деца.

А след това постъпи така, както го бяха научили майка му и чичо му.

Остана жив, за да води своя клан.

Потискайки доколкото може болката си, той продължи да живее единствено заради добруването на клана си.

Като техен предводител, той бе пролял достатъчно кръв, за да напълни с нея бурното море и бе понесъл безброй рани заради тях. Водени от него, те бяха надделели над всички нашественици от континента и от Севера, които се бяха опитали да ги покорят. Изгубил почти всичките си близки, той бе отдал на клана си всичко, което имаше. Верността си. Обичта си.

Беше им предложил дори живота си, за да ги защити от боговете.

И в един миг те му бяха отнели едничкото нещо, останало му на този свят.

Киара.

Малката му сестричка, която обичаше толкова горещо, и

която бе обещал и на родителите си, и на чичо си, да брани цената на всичко. Киара, със златната коса и засмените кехлибарени очи. Толкова млада. Толкова добра и всеотдайна.

За да задоволи себичната амбиция на един мъж, кланът му я уби пред очите му, докато той лежеше вързан, неспособен да им попречи.

Тя умря, молейки го да ѝ помогне.

Ужасените ѝ писъци и до днес отекваха в ушите му.

След нейната екзекуция, кланът не пожали и него – той също се прости с живота си. Ала смъртта не му донесе покой. Единственото, което изпитваше, бе чувство на вина. Вина и нужда да поправи злините, причинени на семейството му.

Тази жажда за отмъщение се оказа по-силна от всичко, дори и от смъртта.

– Нека боговете ви прокълнат до един! – изрева Талон към горящото село.

– Не боговете ни проклинат, ние го правим сами с думите и делата си.

При тези думи, разнесли се зад него, Талон се обърна рязко и видя мъж, облечен в черно от глава до пети. Той тъкмо преваляше невысокия хълм и не приличаше на никой човек, който Талон бе виждал някога.

Нощният вятър се вихреше около него и издуваше фино изтъквания му плащ, докато той крачеше, стиснал в лявата си ръка закривена воинска тояга. Върху тъмното дъбово дърво бяха издялани символи, а върхът му бе украсен с пера, привързани с кожена лента.

Лунните лъчи танцуваха върху косата му, толкова наситеночерна, че сякаш не беше от този свят, която той носеше сплетена на три дълги плитки.

Сребристите му, искрящи очи, в които сякаш се вихреха призрачни мъгли, имаха загадъчен, зловещ вид.

Истински исполин, Талон никога досега не бе трябвало да вдига глава, за да погледне някого в очите, ала този непознат му се струваше същинска планина. Едва когато мъжът се приближи, той видя, че всъщност е само с десетина сантиметра по висок от него и далеч не така престарял, колкото му се бе сторило в началото. Всъщност, това беше лицето на младеж, току-що достигнал границата между юношеството и зрелостта.

Поне докато човек не се вгледаше по-внимателно. Защото в очите на непознатия се таеше вековна мъдрост. Това не беше неопитен хлапак, а воин, водил тежки битки и преживял много.

– Кой си ти? – попита Талон.

– Аз съм Ахерон Партенопей – отвърна той на безупречен келтски, макар и с непознат акцент. – Изпратен бях от Артемида, за да те подготвя за новия ти живот.

Талон вече знаеше от Артемида, че трябва да очаква този мъж, който бродеше по света от незапомнени времена.

– И на какво ще ме научиш, Магъоснико?

– Ще те науча да убиваш деймоните, които дебнат беззащитните човеци. Ще те науча да се криеш денем, та лъчите на слънцето да не те убият. Ще ти покажа как да говориш, без хората да видят остриите ти кучешки зъби, както и всичко останало, от което ще се нуждаеш, за да оцелееш.

Талон се изсмя горчиво, когато отново го връхлетя заслепяваща болка. Раздираше го така жестоко, че той едва си поемаше дъх. Единственото, което искаше, бе покой.

Семейството си.

А те си бяха отишли.

За какво му бе да оцелява без тях! Не, не можеше да живее с тази тежест, която смазваше сърцето му.

Той вдигна поглед към Ахерон.

– Каж ми, Магъоснико, имаш ли заклинание, което да ме избави от тази болка?

Ахерон го изгледа продължително.

– Да, келтски воине. Мога да ти покажа как да погребеш болката толкова дълбоко в себе си, че да не я усещаш повече. Ала знай, че нищо не ни се дава даром и нищо не трае вечно. Един ден ще се появи нещо, което ще пробуди чувствата ти, а с тях и трупаната с векове болка. Всичко, което си потискал, ще излезе на повърхността и това може да погуби не само теб, но и всички около теб.

Талон не обърна внимание на предупреждението му. Единственото, което искаше в този момент, бе един-едничък ден, в който сърцето му да не е разбито. Един миг, в който да не чувства това мъчение. И бе готов да плати всякаква цена за това.

– Сигурен ли си, че няма да изпитвам нищо?

Ахерон кимна.

– Мога да те науча само ако ме слушаш.

– Тогава научи ме добре, Магъоснико. Научи ме добре.

– 1 –

Наши дни, Ню Орлиънс

– Знаеш ли, Талон, да убиеш душесмучещ деймон без една зухубава битка, е като да правиш секс без любовна игра. Пълна загуба на време и крайно... незадоволително.

Талон, който се бе настанил на една от масичките пред „Кафе дю Монд“ и чакаше сервитьорката да се върне с поничките му и кафето от цикория без захар, изсумтя при тези думи на Улф. В лявата си ръка държеше древносаксонска монета, с която си играеше, докато оглеждаше тъмната улица пред себе си и хората, както туристи, така и местни жители, които минаваха покрай него.

Пропъдил почти всичките си чувства преди петнайсет века, той си позволяваше да изпитва наслада само от три неща: леки жени, горещо кафе от цикория и телефонни разговори с Улф.

В този ред.

Макар че, ако трябваше да бъде съвсем честен, имаше моменти, в които приятелството на Улф означаваше за него повече от чаша кафе.

Ала тази вечер не беше от тях.

Беше се събудил малко след мръкване, обзет от неистова нужда от кофеин и макар че на теория безсмъртните не страдаха от никакви зависимости, той не би се обзаложил, че наистина е така.

С цялата бързина, на която беше способен, надяна някакъв панталон и коженото си яке, и излезе да търси богинята Кофеина.

Студената нюорлиънска нощ бе необичайно спокойна. По улиците не се виждаха много туристи, което бе странно, при положение че до Марди Гра оставаха броени дни.

Въпреки това в Ню Орлиънс беше сезонът на деймоните.

Много скоро туристите щяха да се превърнат в мишена за вампирите, за които това бе като пиршество, на което всички са поканени.

За момента обаче Талон се радваше на спокойствието, тъй като то му даваше възможност да се занимае с кризата на Улф, както и да задоволи единствената си потребност, която не можеше да чака.

– Казано като истински викинг – рече той в слушалката. – Това, от което се нуждаеш, братко, е огромна банкетна зала, пълна с млади слугини, и викинги, готови да си пробият път с бой дори до Валхала.

– И още как! – съгласи се Улф. – Липсва ми доброто старо време, когато деймоните бяха истински воители, обучени да водят битки. Тези, които открих тази нощ, изобщо не умееха да се бият, а вече ми е дошло до гуша от типове, според които един пицов решава всички проблеми.

– Пак ли те простреляха?

– Четири пъти. Кълна се... щё ми се да можех да доведа тук някой деймон като Дезидерий. Какво ли не бих дал за една истинска битка, ей така, за разнообразие.

– Внимавай какво си пожелаващ, че току-виж си го получил.

– Да, да, знам. Ама дяволите да го вземат, не могат ли да престанат да бягат и да се научат да се бият, както правеха предшествениците им! Ех, де да беше като едно време!

Талон намести черните си очила „Рей Бан“ и проследи с поглед групичка жени, които минаха по улицата.

Ето това беше предизвикателство, което на драго сърце би захапал...

Стиснал плътно устни, той прокара език по дългите си кучешки зъби, без да откъсва очи от красива руса жена, облечена в синьо. Тя имаше бавна, съблазнителна походка, която бе в състояние да накара дори един мъж на хиляда и петстотин години да се почувства като непълнолетен хлапак.

Как само искаше парче от тази торта.

Дяволите да го вземат Марди Гра!

Ако сезонът не беше в разгара си, досега да е затворил на Улф и да се е втурнал след нея, за да задоволи първата си потребност.

Задължения. Ама че гадост.

Въздъхвайки, той отново насочи вниманието си към разговора с Улф.

– Казвам ти, най-много от всичко ми липсват Талпините.

– Те пък какво представляват?

Талон хвърли изпълнен с копнеж поглед след жените, които много скоро щяха да се изгубят от очите му.

– А, вярно, че те бяха преди твоето време. Много отдавна, през по-добрата част на Средновековието, имахме клан от скуайъри, чието единствено предназначение бе да задоволяват плътските ни нужди.

Талон издаде одобрителен звук, припомняйки си Талпините и разтухата, с която някога даряваха него и събратята му, нощните ловци.

– Човече, бяха чисто и просто страхотни. Знаеха какви сме и бяха повече от щастливи да си легнат с нас. Къде ти, скуайърите дори ги обучаваха как да ни даряват с наслада.

– Какво стана с тях?

– Стотина години преди да се родиш, един Нощен ловец допусна грешката да се влюби в една от тях. За съжаление на останалите от нас, тя не издържа изпитанието на Артемида. Артемида толкова се разяри, че се намеси, прокуди Талпините далеч от нас и въведе „прекрасното“ правило да можем да спим с тях само по веднъж. В добавка към това, Ахерон пък ни излезе със своя „никога не докосвайте скуайъра си“ закон. Казвам ти, не си живял, докато не си опитал да забършеш нещо за една нощ в Британия от седми век.

Улф изсумтя.

– Това *никога* не е било проблем за мен.

– Знам, знам. И ти завиждам за това. Докато ние останалите трябва да се откъсваме от любовниците си, за да не издадем случайно истината за нашето съществуване, ти можеш да му отпуснеш края, без изобщо да се притесняваш.

– Повярвай ми, Талон, въобще не е за завиждане. Ти живееш сам по собствен избор. Имаш ли представа колко е неприятно никой да не те помни пет минути след като си тръгнеш?

Дълга, уморена въздишка се откъсна от устните на Улф.

– Само през последната седмица майката на Кристофър се отби три пъти, за да види за кого работи синът ѝ. А я познавам от колко... трийсет години? А да не забравяме, че преди шест-

найсет години, когато се прибрах у дома, тя повика ченгетата, защото реши, че съм влязъл с взлом в собствената си къща.

Талон се смръщи при звука на болката в гласа на Улф. Тя му напомни защо вече не си позволяваше да изпитва друго, освен физически наслади.

От чувствата нямаше абсолютно никаква полза и на него му беше много по-добре без тях.

– Съжалявам, малки братко – каза той на Улф. – Поне ние и скуайъра ти те помним.

– Знам, знам. Слава на боговете за съвременните технологии. Без тях да съм полудял.

Талон се намести в сгъваемия стол.

– Не че се опитвам да сменя темата, ама видя ли Артемида кого изпраща в Ню Орлиънс, за да заеме мястото на Кириан?

– Чувам, че бил Валерий – невярващо каза Улф. – Как я мисли тая работа Артемида?

– Идея си нямам.

– Кириан знае ли? – попита Улф.

– По очевидни причини, с Ахерон решихме да не му казваме, че внукът и истинско копие на мъжа, който го разпъна на кръст и унищожи семейството му, не само идва в града, но и ще се премести на същата улица, където живее и той. За съжаление съм сигурен, че рано или късно ще го научи.

– Човече, смъртен или не, ако пътищата им се пресекат, Кириан ще го убие... а това е последното, от което имаш нужда по това време на годината.

– Сякаш не го знам.

– Е, на кого се падна Марди Гра тази година? – попита Улф.

Талон изпусна монетата в ръката си при мисълта за древния гръко-римски роб, който временно щеше да бъде преместен в града, за да им помогне да се справят с нашествието от деймони, което настъпваше всяка година по това време. Всички знаеха, че Зарек се храни с човешка кръв. В най-добрите си моменти той беше нестабилен, в най-лошите – пълен психар. Никой му нямаше доверие.

Страшен късмет да им натресат точно него, няма що, мислеше си Талон, особено след като се бе надявал да изпратят жена. Да се намира в присъствието на друг Нощен ловец може и да изчерпваше силите му, но въпреки това предпочиташе да

се наслаждава на прелестите на някоя красива жена, вместо да се оправя с психозите на Зарек.

Пък и за онова, което имаше наум, нито той, нито жената, щяха да се нуждаят от силата си на Нощни ловци...

– Ще ни докарат Зарек.

Улф изруга.

– Не вярвах, че Ахерон някога ще му позволи да напусне Аляска.

– Знам, обаче лично Артемида каза, че го иска тук. Тая седмица май ни предстои събиране на перковците... О, чакай малко, нали е Марди Гра, какво се учудвам!

Улф отново се разсмя.

Най-сетне сервитьорката му донесе кафето и малка чинийка с три понички, щедро поръсени с пудра захар и Талон въздъхна доволно.

– Кафето ли дойде? – попита Улф.

– Аха!

Талон вдъхна аромата на кафето, след което отместил чашата настрани и посегна към една от поничките. Едва я бе докоснал, когато забеляза нещо от другата страна на улицата, в дясната част на „Джаксън Скуеър“, близо до пешеходната зона.

– О, не!

– Какво?

– Банда шибани красавци на хоризонта.

– Е, и ти не си за изхвърляне, *блонди*.

– Да го духаш, викинге!

Подразнен, че се бяха появили точно в този момент, Талон се загледа в четиримата деймони, дебнещи в нощта. Високи, златисторуси и надарени с неземната красота на своята раса, те стъпваха наперено като пауни, опиянени от собственото си могъщество и оглеждаха туристите, търсейки кого да убият.

По природа деймоните бяха страхливци. Те се опълчваха на Нощните ловци само когато бяха на групички и то единствено ако нямаша възможност да избягат. Тъй като бяха много по-силни от хората, те най-открито ги тероризираха, ала зърнеха ли някой Нощен ловец, хукваха да се скрият.

Някога, преди много години, не беше така, само че младите поколения бяха по-предпазливи от своите предшественици. Не така добре обучени, нито толкова находчиви.

За сметка на това бяха десет пъти по-самонадеяни.

Талон присви очи.

– Знаеш ли, ако бях някой негативен тип, в момента щях да съм адски раздразнен.

– На мен ми звучиш достатъчно раздразнен.

– Не, това не е раздразнение. Това е леко недоволство. Пък и само да можеше да ги видиш – тук Талон изостави келтския си акцент, за да пресъздаде измисления разговор на деймоните, и заговори с неестествено висок глас: – Хей, Великолепни Джордж, май надушвам Нощен ловец.

– О, не, Дик – продължи, този път понижавайки глас с поне две октави. – Не ставай глупак. Тук няма никакви Нощни ловци.

И пак с предишния фалцетен глас:

– Не знам...

– Почакай – отново с нисък глас, – надушвам турист. Турист с голяма... силна душа.

– Ще престанеш ли?

– Истински мастилени петна – каза Талон, използвайки презрителния прякор, който Нощните ловци бяха лепнали на деймоните. Той произхождаше от причудливото черно петно, което се появяваше на гърдите на всички деймони, когато от обикновени аполити се превърнеха в убийци. – По дяволите, исках само чаша кафе и една поничка.

Той хвърли печален поглед към чашата си, мъчейки се да реши кое е по-важно.

– Кафе... деймони... кафе... деймони...

– Смятам, че в този случай е по-добре деймоните да надделеят.

– Да, ама това е кафе от *цикория*.

Улф изцъка неодобрително.

– На Талон май му се иска да бъде направен на пух и прах от Ахерон, задето не е защитил човеците.

– Знам, знам – въздъхна отвратно Талон. – Е, ще ида да им видя сметката. Ще се чуем по-късно.

Той се изправи, прибра телефона в джоба на коженото си яке и се загледа с копнеж в поничките.

О, деймоните щяха да му платят за това.

Набързо отпи глътка кафе, която изгори езика му, след което си запроправя път между масите, към вампирите, които се бяха насочили към музея.

Наострил сетивата си на Нощен ловец, той се отправи към отсрещната страна на площада. Щеше да им пресече пътя и да ги накара да си платят, задето крадяха душите на хората.

Както и за неизядените си понички.

– 2 –

Ама че нощ! От онези, които караха Съншайн Рънингуюлф да се чуди защо изобщо си бе дала труда да излезе от таванския си апартамент.

– Колко пъти може да се изгубиш в град, в който живееш, откакто си се родила?

Очевидно – безброй.

Разбира се, щеше да ѝ по-лесно да не се губи, ако можеше да се съсредоточи, ала тя се разсейваше по-често и от смахнат професор.

Не, всъщност се разсейваше като човек на изкуството, който рядко се задържаше в настоящия миг. Като прашка, която никой не можеше да контролира, мислите ѝ скачаха от тема на тема, само за да се върнат там, откъдето бяха тръгнали. Умът ѝ постоянно блуждаеше и пресяваше нови идеи и техники, красотата на света около нея и как най-добре да я пресъздаде.

За нея красотата бе навсякъде и във всичко. Нейната работа бе да я покаже на другите.

Онази прекрасна сграда, която строяха на две-три, или може би четири пресечки оттам, бе отвякла вниманието ѝ и я бе накарала да си измисля нови дизайни за керамичните съдове, които изработваше, докато се разхождаше из Френския квартал, на път към любимото си кафене на „Света Ан“.

Не че пиеше тази гадост. Ненавиждаше я. Но по стените на „Кафено петно“, издържано в ретро-битнически стил, имаше хубави картини, а приятелите ѝ явно си падаха по това да се наливат с цели литри от катраноподобната течност.

Тази вечер двете с Трина щяха да отидат...

Мислите ѝ се върнаха обратно на сградата.

Тя извади скицника си, надраска няколко бележки и като сви надясно, пое по тясна уличка.

Едва бе направила и две крачки, когато се блъсна в стена.

Само дете не беше стена, осъзна тя, когато две ръце се обвиха около нея и я задържаха да не падне.

Тя вдигна поглед и се вцепени.

Ай, карамба! Взираше се в лице толкова прекрасно, че надали и някой древногръцки скулптор би могъл да го пресъздаде по достойнство.

Пшениченорусата му коса сякаш грееше в нощта, а лицето му...

Съвършено. Чисто и просто съвършено. Напълно симетрично. Леле!

Без да мисли, Съншайн се пресегна, улови го забрадицката и завъртя лицето му, така че да може да го огледа от всички страни.

Не, не беше оптическа илюзия. Независимо под какъв ъгъл ги гледаше, чертите му си оставаха истинско възплъщение на съвършенството.

Още веднъж – леле! Абсолютно идеален.

Трябваше да го скицира.

Не. Маслени бои. С маслени бои щеше да е по-добре.

Или с пастелни!

– Добре ли си? – попита той.

– Да – отвърна Съншайн. – Съжалявам. Не те видях, както бе застанал там. Ама знаеш ли, че лицето ти притежава съвършена хармония?

Извил плътно стиснатите си устни в тънка усмивка, той я потупа по рамото на червената наметка.

– Да, знам. А ти, Червена шапчице, знаеш ли, че тази нощ Големият лош вълк е излязъл навън и че умира от глад?

Това пък какво беше?

Тя говореше за изкуство, а той...

Мисълта ѝ секна, когато изведнъж осъзна, че непознатият не е сам.

С него имаше още четирима мъже и една жена. Всички до един – безумно красиви. И всички до един я гледаха като особено апетитна хапка.

Ами сега!

Гърлото ѝ пресъхна.

Всичките ѝ сетива ѝ крещяха да бяга и тя направи крачка назад.

Шестимата дойдоха още по-близо, обграждайки я и отрязвайки пътя ѝ за бягство.

– Е, хайде, Червена шапчице – обади се първият. – Нали няма да си тръгнеш толкова скоро?

– Ами да – каза Съншайн, приготвяйки се за битка. Какво ли знаеха те – една жена, която имаше навика да излиза със закоравели рокери, със сигурност бе в състояние да раздаде някой и друг добре премерен ритник, ако се наложеше. – Мисля, че това е *страхотна* идея.

Той посегна към нея.

Изникнал сякаш от нищото, някакъв кръгъл предмет изсвистя покрай лицето ѝ, бръсвайки протегнатата към нея ръка. Мъжът изруга и притисна кървяща длан към гърдите си. Нещото рикошира като чакрама на Зина и се върна в другия край на уличката, където една сянка го улови.

Съншайн зяпна при вида на тази фигура. Облечен в черно, мъжът стоеше, разкراчил крака в бойна поза, а оръжието му проблясваше зловещо в мъждивата светлина.

Макар че Съншайн не можеше да види лицето му, той имаше огромна, непрестанно променяща се аура, от която му придаваше колкото стряскащ, толкова и внушителен вид.

Новодошлият беше опасен.

Гибелен.

Смъртоносна сянка, която само изчакваше, за да се хвърли в нападение.

Той стоеше, без да продумва и без да изпуска от поглед нейните нападатели, като държеше оръжието някак небрежно, ала въпреки това – заплашително.

И тогава онези, които бяха наобиколили Съншайн, се нахвърлиха върху новодошлия и в уличката настана абсолютен хаос...

Талон махна предпазителя на своя *срад* и сгъна трите остриета, превръщайки ги в една-единствена кама. Опита се да стигне до жената, ала деймоните му се нахвърлиха едновременно. При обикновени обстоятелства с лекота би ги изличил от лицето на земята, ала законите на Нощните ловци му забраняваха да разкрива силите си пред непосветено човешко същество.

По дяволите.

За миг се поколеба дали да не призове мъгла, за да ги скрие, но това щеше да затрудни битката му с деймоните.

Не, нямаше да им даде никакво предимство. Докато жената стоеше там и гледаше, трябваше да се бие като обикновен човек, а като се имаше предвид свърхчовешката сила на демоните, това не беше никак добре. Без съмнение това бе и причината те да му се нахвърлят.

Като никога, този път имаха никакви шансове да го надвият.
– Бягай – нареди той на човешката жена.

Тя понечи да се подчини, ала в този миг един от демоните я сграбчи. Един ритник в слабините и удар по гърба, когато той се преви одве, го повалиха на земята и тя побягна.

Талон повдигна вежди при този ход. Добре, много добре. Открай време харесваше жени, които знаят как да се защитят.

Използвайки силите си на Нощен ловец, той издигна стена от мъгла между нея и демоните, които сега бяха насочили цялото си внимание към него.

– Най-сетне – каза Талон на малката групичка. – Вече сме сами.

Онзи, който изглежда бе предводителят им, се втурна към него. Талон използва телекинетичните си умения, за да го вдигне във въздуха, да го обърне надолу с главата и да го блъсне в една стена.

Още двама се нахвърлиха отгоре му.

Единия Талон посрещна с камата си, а другия изрита с коляно.

Справи се с тях доста лесно и тъкмо щеше да се заеме със следващия, когато видя, че най-високият от тях се втурва след жената.

Това моментно разсейване му струва скъпо, тъй като в този миг получи жесток удар в слънчевия сплит и политна назад, загубил равновесие.

Той се претърколи, поемайки инерцията на удара и скочи на крака.

– Сега! – изкрещя жената демон.

Преди Талон да успее напълно да си възвърне равновесието, един от демоните го сграбчи през кръста и го блъсна назад, към улицата зад тях.

Право пред един гигантски автомобил, който се движеше толкова бързо, че Талон дори не можа да го види ясно.

Нещо, което трябва да бе решетката му, го удари в десния крак и начаса го строши, а него запрата във въздуха.

Талон се търкаля около петдесетина метра, преди най-сетне да спре и да остане да лежи по очи под една улична лампа, с буза върху грапавия асфалт и разперени ръце, докато тъмния автомобил се изгуби с бясна скорост.

Цялото му тяло пулсираше от толкова силна болка, че не можеше да помръдне. Още по-лошо бе това как пулсираше главата му, докато той се мъчеше да не изгуби свят.

Което не беше никак лесно.

„Принадналият Нощен ловец е мъртъв Нощен ловец.“ – изплува в мислите му петото правило от наръчника на Ахерон. Трябваше да запази съзнание.

С отслабването на силите му заради болката от раните, стената от мъгла започна да се разсейва.

Талон изруга. Всеки път, щом изпиташе някоя отрицателна емоция, силите му намаляваха. Още една причина, поради която трябваше да ги държи под толкова жесток контрол.

Чувствата бяха пагубни за него и то в много отношения.

Бавно и предпазливо, той се изправи на крака, тъкмо навреме, за да види как демоните потъват на бегом в една уличка. Е, нищо не можеше да направи по този въпрос. Никога нямаше да ги настигне в това състояние, а дори да успееше, единственото, което можеше да стори, бе да кърви върху тях.

Разбира се, кръвта на Нощните ловци беше отровна за демоните...

По дяволите. Никога досега не се беше провалял.

Стискайки зъби, той се опита да прогони вълната на замайване, която заплашваше да го погълне.

Жената, която бе спасил, се втурна към него. По обърканото изражение на лицето ѝ разбра, че не е много сигурна как да му помогне.

Сега, когато най-сетне видя отблизо лицето ѝ на палаво духче, установи, че то му харесва. В големите ѝ тъмнокафяви очи горяха интелигентност и дързост. Напомняше му на Мориган, богинята на гарвана, на която се бе врекъл във ярност преди много, много векове, когато все още беше човек.

Дългата ѝ права черна коса падаше около лицето ѝ, вързана на плитки с най-различна големина. На едната ѝ буза имаше петънце от въглен за рисуване. Импулсивно, той се пресегна и го изтри.

Кожата ѝ беше толкова мека, толкова топла и ухаеше на пачули и терпентин.

Ама че странна смесица...

– Мили боже, добре ли си? – попита го тя.

– Да – отвърна Талон тихичко.

– Ще повикам линейка – каза тя.

– *Nae!* – отсече той на родния си език, цялото му тяло се противеше на тази идея. – Никаква линейка – добави, вече на английски.

Жената се свъси.

– Но ти си ранен...

Талон непреклонно срещна погледа ѝ.

– Никаква линейка.

Тя продължи да се взира намръщено в него още малко, ала после в интелигентните ѝ очи нещо проблесна, сякаш бе получила просветление.

– Да не си незаконен имигрант? – прошепна тя.

Талон се хвана за единственото обяснение, което можеше да ѝ даде. С тежкия му, старовремски келтски акцент, подобно предположение бе напълно естествено. Той кимна.

– Добре – прошепна жената и внимателно го потупа по рамото. – Аз ще се погрижа за теб и без линейка.

С усилие Талон се премести встрани от светлината на уличната лампа, която дразнеше чувствителните му очи. Счупеният му крак изпротестира, но той не му обърна внимание.

Куцукайки, той отиде до близката тухлена сграда и се облегна, за да облекчи ранения си крак. Светът отново се олюля около него.

По дяволите. Трябваше да отиде на сигурно място. Все още бе ранна вечер, ала последното, от което се нуждаеше, бе да се окаже хванат навън след изгрев слънце. Винаги, когато някой Нощен ловец пострадеше, го обземаше неудържима нужда да спи. Нужда, която щеше да го направи опасно уязвим, ако в най-скоро време не се прибереше у дома си.

Той извади телефона си, за да съобщи на Ник Гошей, че е ранен... и бързо установи, че за разлика от него, апаратът не е безсмъртен. Беше станал на парчета.

– Ела – каза жената и се приближи до него. – Нека ти помогна.

Талон я зяпна. Никога досега някой непознат не му беше помагал. Свикнал бе сам да води своите битки и сам да се справя с пораженията от тях.

– Добре съм – рече той. – Можеш да си вървиш и...

– Няма да те оставя – каза тя. – Пострада заради мен.

Талон искаше да възрази, ала тялото му туптеше от болка и той се отказа.

Опита да се отдръпне от жената, ала едва бе направил и две крачки, когато светът отново се завъртя около него.

В следващия миг всичко потъна в мрак.

Съншайн едва успя да улови мъжа, преди да е паднал на земята. Залитна под тежестта на високото му, масивно тяло, ала някак съумя да го задържи.

Толкова внимателно, колкото можа, тя го положи на тротоара.

Точно така, „толкова внимателно, колкото можа“.

Резултатът от това бе, че той почти се сгромоляса на тротоара, от което Съншайн изпита почти физическа болка, виждайки как главата му едва не проби дупка в паважа.

– Съжалявам. – Тя се изправи и го погледна. – Кажете ми, че току-що не ти докарах сътресение на мозъка.

Надяваше се, че в опитите си да му помогне, не беше влошила състоянието му.

А сега какво?

Незаконният имигрант-рокер, облечен изцяло в черно, беше огромен. Не смееше да го остави сам улицата. Ами ако нападателите ѝ се върнеха? Или някой го ограбеше?

Та това беше Ню Орлиънс, където на човек можеше да му се случи почти всичко, дори когато беше в съзнание.

А ако беше в безсъзнание...

Да, невъзможно бе да се каже какво можеше да му сторят съмнителните субекти, от които гъмжеше градът, така че нямаше как да го остави сам.

Тъкмо когато започна да я обзема паника, чу някой да я вика по име.

Огледа се и видя синия додж „Рам“ на Уейн Сантана да спира до бордюра. Уейн бе само на трийсет и две години, ала лицето му, надарено със сурова красота, изглеждаше много по-старо, а в черната му коса имаше доста сиви нишки.

При вида му Съншайн въздъхна от облекчение. Той свали прозореца до долу и показа глава навън.

– Хей, Съншайн, какво става тук?

– Уейн, ще ми помогнеш ли да кача този мъж в колата ти?

Уейн не изглеждаше особено възхитен от идеята.

– Пиян ли е?

– Не, ранен.

– Тогава трябва да повикаш линейка.

– Не мога. – Съншайн го погледна умолително. – Моля те, Уейн! Трябва да го откарам у дома си.

– Приятел ли ти е? – попита Уейн още по-скептично.

– Ами... не. По-скоро налетяхме един на друг.

– Тогава го остави. Последното, от което се нуждаеш, е да се забъркаш с поредния рокер. Не е наша работа какво ще стане с него.

– Уейн!

– Може да е престъпник, Съншайн.

– Как можеш точно ти да кажеш подобно нещо!

Преди седемнайсет години Уейн бе осъден за непредумишлено убийство. След като излежа присъдата си, прекара няколко месеца, мъчейки се да си намери работа. Останал без пари и покрив над главата, неспособен да си намери работа, защото никой не искаше да назначи бивш престъпник, той бе на ръба да извърши ново престъпление, за да се върне в затвора, когато кандидатства за работа в клуба на баща ѝ.

Въпреки възраженията на баща ѝ, Съншайн го бе наела на работа.

Пет години по-късно, Уейн не бе пропуснал нито един работен ден, нито бе закъснял дори с минута. Той беше най-добрият служител на баща ѝ.

– Моля те, Уейн – повтори Съншайн и го дари с онзи поглед като на малко кутре, който безотказно караше мъжете в живота ѝ да правят всичко, което поиска от тях.

Докато слизаше от пикапа, за да ѝ помогне, Уейн не криеше недоволството си.

– Някой ден това твое голямо сърце ще те вкара в беля. Знаеш ли *каквото и да било* за този мъж?

– Не.

Единственото, което знаеше, бе, че е спасил живота ѝ в си-

туация, в която надали някой друг би си дал този труд. Естествено, че такъв мъж не би ѝ сторил зло.

Двамата с Уейн се опитаха да го изправят на крака, ала задачата не беше никак лесна.

– По дяволите – измърмори Уейн под носа си, докато залигаша, придържайки го между себе си. – Огромен е и тежи цял шибан тон.

Съншайн бе принудена да се съгласи. Непознатият беше висок поне два метра и изтъкан само от мускули. Дори дебелилото кожено яке не можеше да скрие колко атлетичен и мускулест бе.

Никога досега Съншайн не бе докосвала такова кораво, стоманено тяло.

Макар и с усилие, най-сетне успяха да го вкарат в колата.

Докато пътуваха към клуба на баща ѝ, Съншайн облегна главата на непознатия на рамото си и отметна вълнистата му, руса коса от изваяните черти на лицето му.

От него се излъчваше нещо диво и необузвано, което му придаваше вид на древен воин. Златистата коса докосваше раменете му по един нехаен начин, който говореше, че макар и да се грижи за външния си вид, непознатият не е обсебен от това.

Тъмнокъфяви вежди се извиваха над затворените очи. Лицето му, покрито с едnodневна брада, излъчваше сурова, мъжествена красота. Дори и в безсъзнание, той бе неустойим и умопомрачително секси и близостта му пробуди някаква смътна нужда дълбоко в Съншайн.

Ала онова, което най-много ѝ харесваше, бе топлият дъх на мъжественост и кожени дрехи, който се излъчваше от него и я изпълваше с желание да зарови лице в шията му и да се опие от омайващото уханье.

– Е – каза Уейн, докато шофираше. – Какво се е случило с него? Знаеш ли изобщо?

– Блъсна го една карнавална платформа.

Дори в мъждивата светлина на колата, Съншайн видя, че Уейн ѝ хвърля поглед, който сякаш казваше: „Ти да не си луда?“

– Тази вечер няма парад. Откъде се е взела?

– Не знам. Предполагам, че е разсърдил боговете или нещо такова.

– Какво?

Съншайн прокара ръка през разрошената руса коса на непознатия, играейки си с двете тънки плитчици на лявото му слепоочие, докато отговаряше на Уейн.

– Беше платформа, посветена на Бакхус. Тъкмо си мислех, че горкичкият трябва сериозно да е засегнал бога, покровител на разпуснатостта, за да бъде прегазен от него.

– Сигурно е поредната тъпа шега на някоя групичка колежанчета – промърмори Уейн под носа си. – Имам чувството, че всяка година успяват да задигнат някоя платформа, за да я покарат из града. Чудя се къде ли са я зарязали този път?

– Е, опитаха се да я зарежат върху този тип тук. Пак добре, че не го убиха.

– Сигурен съм, че и той ще мисли така, когато се свести.

Без съмнение. Съншайн долепи буза до лицето на непознатия и се заслуша в бавното му, дълбоко дишане.

Какво бе това у него, което намираще така неустойимо?

– Човече – обади се Уейн след малко. – Баща ти няма да остане във възторг. Ще ме изяде с парцалите, когато разбере, че съм откарал някакъв непознат тип в апартамента ти.

– Ами тогава не му казвай.

Уейн я изгледа лошо.

– Не мога да не му кажа. Ако с теб се случи нещо, ще е по моя вина.

Съншайн въздъхна подразнена и проследи с пръст извитите вежди на непознатия. Защо ѝ се струваше така познат? Никога досега не го бе виждала, а въпреки това изпитваше странното усещане за *дежавю*. Сякаш неизвестно как го познаваше.

Странно. Много, много странно.

Ала за нея странното си беше в реда на нещата. Майка ѝ можеше да напише книга на темата, а Съншайн – продължението.

– Вече съм голямо момиче, Уейн, мога да се грижа за себе си.

– Да, а аз дванайсет години живях с една камара грамадни, космати типове, които изяждаха за закуска момиченца като теб, дете си мислят, че и сами могат да се грижат за себе си.

– Добре де – отстъпи Съншайн. – Ще го сложим в леглото ми, а аз ще спя у нашите. На сутринта ще дойда заедно с майка ми или с някой от братята ми да проверим как е.

– Ами ако се събуди, преди да се върнеш, и те обере до шушка?

– И какво точно ще обере? – попита Съншайн. – Дрехите ми няма да му станат, а аз не притежавам нищо ценно. Освен ако и той не харесва „Питър, Пол и Мери“*.

Уейн извъртя очи към тавана.

– Добре тогава, но ми обещавай, че няма да му дадеш възможност да те нарани.

– Обещавам.

Уейн не изглеждаше особено доволен, но не каза нищо повече, поне не и в чисто техническия смисъл на думата, макар че докато караше към апартамента ѝ на „Сентрал Стрийт“ не спря да ругае под носа си.

За щастие Съншайн бе свикнала да не обръща внимание, когато хората го правеха в нейно присъствие.

След като стигнаха до нейния апартамент, който се намираще точно над бара на баща ѝ, им трябваше поне петнайсет минути, докато измъкнат непознатия от колата и го вкарат в дома ѝ.

Съншайн поведе Уейн към онази част, където на една тел бе опънала боядисана на ръка розова памучна завеса, за да отдели спалнята си от останалата част от просторното помещение.

Много внимателно, те поставиха непознатия гост на леглото.

– Е, да вървим – каза Уейн и я улови за ръката.

Съншайн внимателно се освободи.

– Не можем да го оставим така.

– И защо не?

– Целият е в кръв.

Лицето на Уейн придоби онзи израз на безсилно раздражение, който рано или късно се появяваше по лицата на всички около нея... добре де, обикновено беше по-скоро рано, отколкото късно.

– Иди да седнеш на дивана, докато го съблека.

– Съншайн...

– Уейн, аз съм на двайсет и девет, разведена художничка, която в колежа изкара курс по скициране на голо тяло, а освен това отраснах с двама по-големи братя. Не е като да не съм виждала голи мъже. Ясно?

* Американска фолк-рок група, създадена през шейсетте години на двайсети век. – Бел. прев.

Ръмжейки тихо, Уейн излезе от импровизираната спалня и отиде да седне на дивана.

Съншайн си пое дълбоко дъх и се обърна към своя облечен в черно герой. Изглеждаше направо огромен върху леглото ѝ.

И освен това беше в ужасно състояние.

Много внимателно, за да не го нарани, тя разкопча ципа на рокерското му яке. А то бе най-готиното нещо, което бе виждала някога, цялото покрито с плетеница от златни и червени келтски символи. Беше чисто и просто великолепно. Истински шедьовър на древното изкуство, а ако някой бе в състояние да го оцени, това бе тя. Още от съвсем малка имаше слабост към келтската култура.

В мига, в който свали ципа на якето, Съншайн застина, виждайки, че отдолу няма нищо. Нищо, освен прекрасна, златистокафява кожа, от която устата ѝ се напълни със слюнка, а по тялото ѝ премина тръпка. Никога не бе виждала на живо мъж с толкова стегнато, кораво тяло. Всеки мускул бе съвършено очертан, дори така отпуснат, силата му беше очевидна.

Този мъж беше истински бог!

До болка жадуваше да нарисова тези идеални пропорции и да ги увековечи. Едно толкова прекрасно тяло определено трябваше да бъде запазено за поколенията. Тя свали якето му и внимателно го положи на леглото.

След това запали лампата, която стоеше на покритото с шал нощно шкафче и когато го погледна на светлината ѝ, остана като поразена от онова, което видя.

Ка-рам-ба!

Беше дори по-възхитителен от хората, които я бяха нападнали. Вълнистата му руса коса се къдреше по най-прелестния начин на шията му, а две дълги, тънки плитчици се спускаха до голите му гърди. Очите му бяха затворени, ала тъмните му мигли бяха безсрамно дълги. Лицето бе съвършено изваяно, с изящно извити вежди и имаше изтънчен вид, в който обаче се промъкваше намек за нещо неопитомено и волно.

За втори път я обзе усещане за *дежавю* – стори ѝ се, че го вижда, буден и изправен над нея. Видя го да ѝ се усмихва, докато бавно се плъзгаше в нея – напред, назад, напред, назад...

При този образ, от който тялото ѝ запулсира от болезнена нужда, Съншайн навлажни устните си с език.

Отдавна никой непознат не я бе привличал толкова силно. Ала нещо у този мъж я изгълваше с неудържимо желание да усети вкуса му.

„Момиче, твърде отдавна си без мъж.“

За съжаление, това си беше самата истина.

Съншайн се приближи още малко и изведнъж се намръщи, видяла по-добре традиционната келтска огърлица *торква*, която той носеше около врата си. Дебела, направена от чисто злато, двата ѝ края представляваха глави на два келтски дракона.

Странното бе, че преди много години, докато още бе в колежа, тя бе нарисувала съвсем същия дизайн и дори се бе опитала да си направи торква, само че опитът ѝ се провали с гръм и трясък. Изискваше се забележителен бижутерски талант, за да се изработи нещо толкова сложно.

Още по-впечатляваща беше племенната татуировка, която покриваше цялата лява половина на тялото, включително и лявата му ръка. Великолепната плетеница от келтски символи ѝ напомняше на Келтската книга* и освен ако Съншайн не грешеше, бе направена в чест на келтската богиня на войната, Мориган.

Без да се замисли, тя прокара ръка по татуировката, проследявайки сложните фигури.

Около бицепса на дясната му ръка имаше сходна татуировка, която го опасваше като лента, дебела три пръста.

Невероятно. Който и да бе направил татуировките, определено познаваше отлично келтската история.

Пръстът ѝ докосна едното му зърно и това я изтръгна от творческото ѝ одобрение.

Начаса жената в нея излезе на преден план и плъзна поглед по плоския му, стегнат корем, с така добре оформени мускули, че би трябвало да бъдат демонстрирани в някое състезание по културизъм.

О, да, това беше един наистина привлекателен мъж.

Въпреки че панталоните бяха пропити с кръв, не личеше да има нараняване, от което да е дошла. Всъщност, като се замислеше, не се виждаха почти никакви рани. Нито дори там, където платформата на Бакхус го беше ударила.

* Украсено с цветни миниатюри Евангелие, датиращо от около IX в., смята се за една от най-красивите книги, създавани някога. – Бел. прев.

Ама че странно!

С пресъхнало гърло, Съншайн посегна към ципа на панталоните му.

Част от нея нямаше търпение да види какво се крие под тях.

Боксерки или слипове?

Ако дотук излъчваше такъв мъжествен сексапил, можеше да стане само още по-неустоим...

„Съншайн!“

Какво толкова, това бе само естествено художническо одобрение при вида на едно толкова свършено тяло.

Да бе, как ли пък не!

Без да обръща внимание на последната мисъл, тя разкопча панталона му и установи, че отдолу непознатият не носи нищо.

Нищичко!

Лицето ѝ пламна при вида на забележителната му надареност, която почиваше сред тъмнорусите къдрици.

„О, я стига, Съншайн! Не за първи път виждаш гол мъж. Така де! През шестте години в художествената академия си се нагледала на голи мъже. С много от които излизаше на срещи, да не говорим пък че дръвникът Джери не може да се нарече дребосък.“

Да, ама никой от тях не бе изглеждал толкова добре.

Прехапала устни, Съншайн изу тежките, черни ботуши, след което смъкна панталона от дългите му, мускулести крака. Въздухът излезе със свистене между зъбите ѝ, когато ръката ѝ докосна кожата му, покрита с къси, руси косъмчета.

О, да, определено беше невероятно секси.

Докато сгъваше панталоните му, тя не можа да се въздържи и прокара ръка по тях. Бяха направени от най-меката материя, която някога бе докосвала. Почти като велур, ала някак различна. Странна тъкан. Невъзможно бе това да е истинска кожа. Толкова бе мека и...

В този миг погледът ѝ падна върху него и мисълта ѝ секна.

„О, да, бейби!“ Това бе мечтата на всяка жена – страхотен гол мъж, оставен изцяло на нейното благоволение.

Той лежеше върху розовата завивка, едната му загоряла от слънцето ръка почиваше върху корема му, а краката му бяха леко разтворени, сякаш я подканяше да легне до него и да плъзне ръце по стройното му, кораво тяло.

Той бе истинско пиршество за очите.

Съншайн си пое дъх през стиснати зъби. До болка копнееше да се покатери върху това великолепно, мощно тяло и да се излегне отгоре му като одеяло. Да усети големите му, силни ръце върху кожата си, докато прониква в нея и двамата правят див, животински секс до края на нощта.

Мммм!

Устните ѝ горяха от желание да вкусат тази възхитителна, златиста кожа. Кожа, по която не се виждаше нито едно побледо петънце.

„Искам го!“

Съншайн поклати глава, за да проясни мислите си. Мили боже, държеше се като истинска глупачка.

И все пак...

У този мъж имаше нещо наистина специално. Нещо, което я примамваше като песен на морска сирена.

– Съншайн?

Нетърпеливият глас на Уейн я накара да подскочи. Съвсем бе забравила за присъствието му.

– Само минутка – отвърна тя.

„Искам да го погледам още мъничко.“ Всяка жена се нуждае да си оплакне очите от време на време, а колко пъти ѝ се удаваше възможност да го направи с един припаднал, невероятно красив бог?

Устоявайки на изкушението да го докосне, тя покри своя гост с едно одеяло, вдигна якето от леглото и излезе от стаята.

Докато отиваше към дивана, разглеждаше окървавените панталони. Откъде се беше взела кръвта?

Преди да успее да ги разучи както трябва, Уейн ги грабна от ръцете ѝ и извади портфейла от задния им джоб.

– Какво правиш? – попита тя.

– Проверявам го. Искам да знам кой е този тип.

Уейн отвори портфейла и се намръщи.

– Какво?

– Да видим... седемстотин трийсет и три долара в брой и абсолютно никакви документи за самоличност. Нито шофьорска книжка, нито дори кредитна карта. – Уейн извади огромна кама от другия джоб и натисна някакъв предпазител, от което тя изведнъж се разтвори в три смъртоносни на вид остриета,

които образуваха кръг. – По дяволите, Съншайн, май си се забъркала с наркотрафикант.

– Не е никакъв наркотрафикант.

– Нима? И откъде знаеш?

„Защото наркотрафикантите не спасяват жени от изнасилвачи.“ Не посмя да му го каже обаче, защото това щеше да ѝ докара конско, а на него – пристъп на лошо храносмилане.

– Просто го знам. А сега прибери това нещо обратно.

– Е? – попита Камул в мига, в който Дионисий прекрачи прага на хотелската стая.

Гласът му накара Стикс да вдигне поглед от списанието си. Келтският бог, Камул, седеше на дивана насреща му, в очакване на новини.

Откакто Дионисий бе излязъл, древният бог, облечен в черни кожени дънки и сив пуловер, непрекъснато сменяше каналите на телевизора, изпълвайки Стикс с неудържимо желание да изтръгне дистанционното от ръцете му и да го тръсне върху малката масичка, направена от желязо и стъкло.

Ала само някой глупак би взел дистанционното от един бог.

Животът може и да бе дотегнал на Стикс, но той определено нямаше желание да бъде безжалостно измъчван, преди да умре.

Така че, скърцайки със зъби, той бе сторил всичко по силите си, за да не обръща внимание на Камул, докато чакаха Дионисий да се върне.

Камул бе вързал дългата си черна коса на опашка. У него имаше нещо сатанинско и зловещо, но като се имаше предвид, че е бог на войната, това можеше да се очаква.

Дионисий спря до вратата, свали дългото си кашмирено палто, а след това и кафявите кожени ръкавици.

Висок над два метра, богът на виното и плътските наслади би се сторил страховит на повечето хора. Ала Стикс, който бе кралски син и само с няколко сантиметра по-нисък, и на всичкото отгоре копнееше за смъртта, въобще не го намираше страшен.

Какво можеше да му направи Дионисий? Да го изпрати обратно в адската му изолация?

Нямаше да му е за първи път и той носеше следите, които го доказваха.

Дионисий бе облечен в сако от туид, тъмносиньо поло и елегантен кафяв панталон, набран в кръста. В късата му тъмнокестенява коса имаше руси кичури, а козята му брадичка бе съвършено оформена. Приличаше на преуспяващ магнат милиардер, а и в действителност ръководеше голяма международна корпорация, където си правеше удоволствието да осакатява конкуренцията и да поглъща чужди компании.

Принуден да се оттегли още преди векове, Дионисий поделяше времето си между Олимп и света на смъртните, към който изпитваше почти толкова силна ненавист, колкото и Стикс.

– Отговори ми на въпроса, Бакхус – настоя Камул. – Аз не съм един от твоите скопени гърци, че да ме караш да чакам.

В очите на Дионисий припламна ярост.

– Внимавай какъв тон ми държиш, Кам. Аз пък не съм един от твоите импотентни келти, та да се треса от ужас пред теб. Ако си търсиш боя, само ми кажи.

Камул скочи на крака.

– Хей, я по-кратко – намеси се Стикс в опит да ги успокои. – Да оставим битките за времето, когато двамата превземете света, става ли?

И двамата го изгледаха така, сякаш бе луд, задето се осмеляваше да им се пречка.

Какъвто без съмнение и беше. Ала ако те се убиеха един друг, той никога нямаше да умре.

Кам хвърли свиреп поглед на Дионисий.

– Домашният ти любимец има право – каза той. – Но когато си възвърнем властта на богове, двамата с теб ще си поговорим.

Блясъкът в очите на Дионисий красноречиво говореше, че няма търпение.

Стикс си пое дълбоко дъх.

– Е, Талон с жената ли е? – попита той Дионисий.

Ледена усмивка изви устните на Дионисий.

– Като по часовник – отвърна той и погледна към Камул. – Сигурен ли си, че това ще спре Ахерон?

– Не съм казал, че ще го спре. Казах, че ще го неутрализира.

– И каква разликата? – попита Стикс.

– Разликата е тази, че Талон е на път да се превърне в още по-голям проблем за Ахерон и да погълне още повече от вниманието му. Още един начин да отслабим Атланта накрая.

Това бе музика за ушите на Стикс.

Сега трябваше само да се погрижат Нощният ловец и жената да останат заедно. Поне до Марди Гра, когато преградата между този свят и Колазис щеше да бъде достатъчно тънка, за да може да бъде премината и те щяха да освободят Унищожителя от пленничеството му.

Бяха минали шестстотин години, откакто това се бе случило за последен път и щяха да минат цели осемстотин преди отново да се случи.

Стикс потръпна само при мисълта да живее още осемстотин години. Още осем века, изпълнени със самотна, безконечна монотонност и болка. Осем века, в които щеше да вижда как пазачите му идват и си отиват, остаряват и умират, изживявайки отредените им дни на смъртни, заобиколени от семействата и приятелите си.

Те дори не подозираха какъв късмет имат.

Като човек, някога той се боеше от смъртта. Ала оттогава бяха минали безброй години.

Сега единственото, от което Стикс се страхуваше, бе, че никога няма да се спаси от ужаса на своето съществуване. Че ще продължи да живее, век след век, докато самата вселена не експлодира.

Искаше всичко да свърши, но допреди трийсет години нямаше и зрънце надежда, че това може да случи.

Сега обаче не беше така.

Дионисий и Камул искаха да си възвърнат своята божественост и за това се нуждаеха от Унищожителя и от кръвта на Ахерон. Жалко, че във вените на Стикс не течеше кръв на Атлант, иначе на драго сърце би се съгласил да принесат него в жертва.

Както стояха нещата обаче, единствено Ахерон държеше ключа към освобождаването на Унищожителя.

А Стикс бе единственото живо същество, което бе в състояние да им достави Ахерон.

Само още няколко дни и всичко щеше да си дойде на мястото. Старите богове щяха да се завърнат, за да властват над земята, а той...

Той най-сетне щеше да бъде свободен.

Въздиха на сладостно предвкушване се откъсна от гър-

дите на Стикс. Единственото, което трябваше да стори, бе да насъсква Нощните ловци един срещу друг и да ги разсейва, като в същото време внимава двамата богове да не се убият един друг.

Ако Талон или Ахерон се досетеха какво става, щяха да го спрат. Единствено те бяха способни да го направят.

Или той, или те – всичко се свеждаше до това и този път той най-сетне щеше да довърши онова, което бе започнал преди единайсет хиляди години.

Когато приключеше, Нощните ловци щяха да останат без водач.

Той щеше да бъде свободен, а със света, такъв, какъвто го познаваме, щеше да е свършено.

Стикс се усмихна.

Само още няколко дни...

— 3 —

Талон се събуди и откри, че ръката му гори.

Изсъска ядосано и я издърпа надалеч от слънчевата светлина, която струеше през прозореца върху яркорозовото легло. Дръпна се назад и се облегна на бялата табла на леглото, за да се предпазва от допира на смъртоносните слънчеви лъчи.

Размаха ръката си, за да я охлади във въздуха, но тя още пламтеше и го болеше.

Къде, по дяволите, бе попаднал?

За пръв път, от много векове, усети как го връхлетя вълна на неувереност.

Талон никога не се бе чувствал сконфузен и не на място. Никога не беше губил самообладание. Целият му живот бе изключително балансиран и уравновесен.

Никога досега през цялото си съществуване като Нощен ловец не се бе чувствал объркан или несигурен.

Но точно сега нямаше представа къде се намираше, кое време на деня е, нито кои са жените, чиито гласове чуваше от другата страна на розовите завеси.

Примижа срещу ярката слънчева светлина, болезнено про-

бождаща очите му, преди да огледа странната стая. Едва сега осъзна, че е попаднал в капан между двата отворени прозореца. Сърцето му заблъска като чук в гърдите. Нямаше как да се измъкне безопасно от леглото. Единствената посока за отстъпление беше наляво към ъгъла, зает от розово нощно шкафче, отрупано с разни джунджурийки.

По дяволите.

Въпреки пулсиращата болка в главата той си спомни удивително ясно за изминалата нощ.

Нападението.

Жената...

И как нещо много голямо се стовари върху него.

Макар цялото тяло да го болеше и всичко да му тежеше, силите му на Нощен ловец го бяха излекували, докато спеше. След няколко часа дори синините и натъртванията щяха да изчезнат.

Но сега трябваше да се измъкне от смъртоносния капан на слънчевите лъчи. Талон затвори очи и призова черен облак да закрие слънцето, така че ярката слънчева светлина да не смущава зрението му.

Можеше, ако пожелае, да събере достатъчно облаци, за да затъмнят светлото небе в непрогледен мрак, все едно, че е нощ. Но това нямаше да му помогне.

Дневната светлина щеше да продължи да го огрява.

Уникалните му способности като Нощен ловец му позволяваха да контролира природните стихии, атмосферните условия и да лекува, ала нямаха власт в царството на бог Аполон. Дали ще е светло или тъмно – това все още си оставаше подвластно единствено на Аполон. И въпреки че гръцкият бог отдавна се беше оттеглил от сцената, той никога не би позволил на един Нощен ловец да се намесва в неговите божествени дела.

Ако можеше бог Аполон да го зърне отвън или близо до прозореца през деня, Талон щеше да заприлича на парче бекон, захвърлено върху тротоара.

Никак не му се щеше да се превърне в опечен до хрупкаво келт.

Сега поне очите престанаха да го болят от светлината. Талон се приготви да стане от леглото, но се спря. Нямаше нищо между него и чаршафите, ухаещи на пачули и терпентин.

„Какво е станало с дрехите ми?“ Беше съвсем сигурен, че миналата нощ не се бе събличал.

Възможно ли бе те да...?

Намръщи се, докато се напрягаше да си спомни. Не, не беше възможно. Ако е бил достатъчно буден, за да прави секс с нея, щеше да бъде и достатъчно съобразителен, за да напусне това място много преди зазоряване.

– Къде е?

Той надигна глава, щом дочу някакъв непознат глас иззад розовата завеса, висеща като преграда около леглото.

Само след две секунди завесата се плъзна и пред него се появи привлекателна жена, навярно приближаваща четирийсетте. Дългата ѝ черна коса бе стегната в дебела плитка. Беше облечена с блуза и дълга черна пола, падаща на богати дипли.

Удивително му напомняше за жената, с която бе срещнал снощи. И наистина, на пръв поглед, лесно можеше да я сбърка с по-младата ѝ посестрима.

– Хей, Съншайн, твоят приятел се събуди. Как се казва?

– Не зная, Старла. Не съм го питала.

О, ставаше все по-странно.

Без да се смущава от присъствието му, жената пристъпи навътре в стаята към онази страна на леглото, където се намираще нощното шкафче.

– Ще те наричам Стив – рече тя, като се наведе, за да повдигне розовата покривка. Започна да рови из купчината списания, досега останали скрити под покривката. – Гладен ли си, Стив?

Тя отново заговори, преди той да успее да ѝ отговори:

– Няма го тук.

– Под старите броеве на „Арт Пейпърс“.

– Не е тук.

Съншайн влезе в стаята. Пристъпваше с грациозността на принцеса от приказките, в рокля с дълги ръкави, в толкова яркочерно, че той примига от гледката. Когато тя се доближи до предния прозорец, той разбра, че роклята ѝ по-скоро беше полупрозрачна, така че му осигуряваше възможност да се любовува на пищните ѝ заоблени форми, както и на това, че не носеше нищо отдолу.

Нищо, освен загорялата си кожа.

Гърлото му мигом пресъхна.

Като пристъпваше към нощното шкафче, без дори да погледне към него, младата красавица продължаваше да бърше с кърпа боята от ръцете си.

– Точно тук е – каза тя, измъкна едно списание и го подаде на по-възрастната жена. Накрая Съншайн се обърна към леглото и погледите им се кръстосаха. – Гладен ли си?

– Къде са дрехите ми?

Тя погледна стеснително към Старла.

– Не го ли попита как се казва?

– Името му е Стив.

– Не е Стив.

Съншайн подмина забележката му, а извърна Старла, за да го погледне и тя. Двете жени втренчиха погледи в него, докато той лежеше на леглото, сякаш бе някакъв любопитен неодушевен предмет.

Талон вдигна розовия чаршаф високо над кръста си. И тогава внезапно се осъзна и скри под завивката голия си крак, като съгна коляно така, че средната част на тялото му да не изпква толкова очебийно под тънката памучна завивка.

Но двете жени продължаваха да го оглеждат изучаващо.

– Разбираш ли за какво ти говоря? – попита Съншайн. – Не притежава ли той най-невероятната аура, която някога си виждала?

– Несъмнено е древна душа. Във вените му тече кръвта на друидите. Сигурна съм в това.

– Мислиш ли? – попита Съншайн.

– О, да. Трябва да го убедим да ни позволи да го хипнотизираме, за да извикаме спомените за минал живот или прераждания.

Да, и двете бяха откачени.

– Чуйте ме, жени – рече той остро, – искам си дрехите, при това веднага.

– Видя ли? – възкликна Съншайн. – Видя ли как аурата му се промени? Супер наситена.

– Знаеш ли, такова чудо никога досега не бях виждала. Наистина е нещо различно. – С тези думи Старла се изнесе от стаята, като продължаваше да прелиства списанието.

А Съншайн още бършеше боята от ръцете си.

– Гладен ли си?

Как го постигаше? Как можеше толкова лесно да прескача от тема на тема и после пак да се връща към първото, за което го бе заговорила?

– Не – отвърна ѝ той, като се опита да я върне към най-важното. – Искам си дрехите.

Тя буквално се сви.

– Какво се е случило с етикетите на панталоните ти?

Талон се намръщи при този странен въпрос. Стараеше се да не се поддава на раздразнението и темперамента си, но нещо му подсказваше, че с тази жена няма да се разбере лесно.

– Извинявай, не те разбрах.

– Ами, нали помниш, че бяха пропити от кръв...

От лошото предчувствие стомахът му се сви.

– И какво?

– Ами, трябваше да ги изчистя и тогава...

– О, по дяволите, ти си ги изпрала?

– Не пострадаха толкова от изпирането, колкото от сушенето след това.

– Сушила си *кожените* ми панталони?

– Ами, не знаех, че са кожени – промълви младата жена тихо. – Сториха ми се много меки и странни, затова си помислих, че са от изкуствена кожа или нещо подобно. Постоянно изпирам дрехите си от изкуствена кожа, те никога не се разкъсват и свиват, както стана с твоите панталони.

Талон потърка челото си. Това никак не беше добре. Как, по дяволите, да се измъкне от апартамента ѝ посред бял ден, без дрехи.

– Знаеш ли – продължи тя, – наистина не е трябвало да махаш етикетите от дрехите си.

Доста отдавна не му се бе случвало да изпитва истинско, дълбоко раздразнение, но усети как в момента го обзема.

– Кожените ми панталони са шити *по поръчка*, ръчна изработка, затова никога не са имали етикети.

– О, така ли? – учуди се тя. Сега изглеждаше още по-объркана. – Тогава трябва да ти купя нови панталони, но понеже старите нямаха етикети, не зная какъв размер да избера.

– Супер. Умирам си да стоя заврян в някакви странни места, при това гол.

Тя понечи да се усмихне, но сетне стисна устни, все едно ѝ хрумна нещо по-добро.

– Имам едни розови панталони, които не са ти точно по мярка, но и да бяха, сигурна съм, че не би ги облякъл, нали?

– Не. И портфейла ми ли си изпрала заедно с панталоните?

– О, не. Извадих го от панталоните.

– Добре. И къде е сега?

Тя отново замълча, а него пак го обзе ужасяващото предчувствие за обреченост.

– Дали не е по-добре да не питам? – поколеба се той.

– Ами... – Вече започваше искрено да намразва тази дума, защото явно вещаеше гибел за него и вещите му. – Оставих го върху пералната машина заедно с ключовете ти, но после се сетих, че нямам дребни, затова отидох до автомата за монети. Отсъствах не повече от секунда, но като се върнах, портфейлът ти беше изчезнал.

Талон стисна устни в недоволна гримаса.

– А ключовете ми?

– Ами, нали знаеш, че когато переш само една дреха, тя разбалансира пералнята. Ключове се подхлъзнаха от капака и паднаха в отводнителния канал.

– Не можа ли да ги измъкнеш?

– Опитах се, но не успях да ги стигна. Помолих още трима души да опитат, но напразно.

Талон седеше в леглото, напълно ошашавен. Беше дори още по-зле – дори не можеше да ѝ се разсърди, защото тя се беше опитвала само да му помогне. Но наистина, наистина му се щеше да се разбеснее.

– И сега какво? Нямам пари, нямам ключове, нямам панталони. Поне имам ли още яке?

– Да, непокътнато е. Освен това спасих от пералнята история диспенсъра ти „Снупи Пез“. Тук са също обувките и ножът ти – додаде тя, като ги вдигна от пода до леглото.

Талон кимна. Усещаше се странно облекчен, като разбра, че тя не е съсипала абсолютно всичко, с което беше снощи. Благодарение на боговете мотоциклетът му бе останал в безопасност в клуба. Потръпна от мисълта какво би могла тя да причини на мотора му.

– Има ли тук телефон?

– В кухнята.

– Ще бъдеш ли така любезна да ми го донесеш?

– Не е преносим. Вечно губя тези джаджи или ги оставям не където трябва и после се чупят. Последният го изпуснах в тоалетната чиния.

Талон погледна объркано към жената и проникналата в стаята слънчева светлина. Запита се коя от двете заплахи е по-смъртоносна за него.

– Може ли да пуснеш щорите? – помоли я той.

Тя се намръщи.

– Да не би слънчевата светлина да те притеснява?

– Алергичен съм към нея – обясни ѝ той, като прибягна до лъжата, до която Нощните ловци винаги прибягваше в подобни ситуации.

– Наистина ли? Досега не бях срещала някой, който да е алергичен към слънчевата светлина.

– Е, аз съм такъв.

– Значи си като вампирите?

Тя почти бе отгатнала истината.

– Не точно.

Младата жена пристъпи към прозореца, но щората падна, когато я дръпна. Леглото се обля в светлина. Талон изруга и подскочи към ъгъла, където слънчевите лъчи почти не достигаха.

– Съншайн, аз... – Старла млъкна, като влезе в стаята и го видя чисто гол, спотаил се в ъгъла. Изгледа го с един особен, безпристрастен поглед, като че ли беше интересна част от мебелировката.

Скромността винаги е била неприсъща на Талон, само че начинът, по който Старла го огледа, го накара да се почувства дяволски неудобно.

Въпреки силната слънчева светлина, грабна розовото одеяло от леглото и го притисна към слабините си.

– Знаеш ли, Съншайн, трябва да си намериш точно такъв мъж, за когото да се омъжиш. Някой, който е толкова надарен, дори след три или четири деца все още ще е на линия.

Ченето на Талон увисна.

А Съншайн прихна.

– Старла, ти го засрами.

– О, повярвай ми, няма от какво да се срамуваш. Трябва да си горд с надареността си. Да се перчиш с нея. Повярвай ми, млади момко, жените на твоите години ще бъдат на седмото небе, ако ги ощастливиш с нея.

Талон затвори уста. Тези двете се оказаха най-странните от всички жени, на които бе попадал.

„Богове, измъкнете ме по-скоро оттук.“

Старла погледна към Съншайн, която бе застанала до прозореца.

– Какво правиш?

– Той е алергичен към слънцето.

– Навън е толкова облачно, че почти нищо не се вижда.

– Зная, но той каза, че не може да стои на слънчева светлина.

– Така ли? Да не се довела вампир у дома? Супер.

– Не съм вампир – повтори той.

– Той ми каза вече, че не бил точно вампир – обясни Съншайн. – Какво може да е, ако не е вампир?

– Върколак – осече Старла. – Това обяснява аурата му. Брей, Съни, ти си намерила върколак.

– Не съм върколак.

Старла изглеждаше искрено разочарована от твърдението му.

– Колко жалко. Трябва да знаеш, че щом живееш в Ню Орлиънс, очакваш поне веднъж да срещнеш някой от неживите или прокълнатите. – Обърна се отново към Съншайн. – Мислиш ли, че трябва да се преместим? Може би ако живеем над Ан Райс, ще можем да зърнем някой вампир или върколак.

Съншайн закачи щората.

– Ще бъда щастлива да видя дори някое зомби.

– О, да – съгласи се по-възрастната жена. – Знаеш ли, баща ти разказваше, че видял едно зомби край езерото малко преди да се оженим.

– Сигурно е било халюцинация заради пейота, мамо.

– О. Навярно си права.

Челостта на Талон отново увисна, докато местеше погледа си между двете жени. Майка и дъщеря? Със сигурност не се държаха като майка и дъщеря, а и Старла не изглеждаше много по-стара от Съншайн. Но приликите в чертите им бяха неоспорими. Както и странностите.

О, да, явно в това семейство лудостта е наследствена.

Съншайн пусна щората на другия прозорец.

Загърнат плътно с одеялото, Талон пристъпи внимателно през стаята. Олекна му, като откри от другата страна на завесата един просторен, оскъдно обзаведен мансарден апартамент.

Отляво имаше още една редица от прозорци, с които Съншайн бе отделила малкото си ателие за рисуване. Но останалата част от апартамента беше божествено тъмна и лишена от всякаква слънчева светлина. Като придържаше одеялото към бедрата си, той се добра до телефона в кухнята.

– Е, Съншайн, когато е буден, съм съгласна с теб, че не представлява заплаха...

При този коментар Талон изви вежди. През целия си живот винаги е бил заплаха за някого! Та той беше Нощен ловец. Дори самото име всяваше ужас в съществата, които бяха по-лоши дори от дявола.

– ...ще сляза до клуба и ще платя няколко сметки, после ще изпълня едни поръчки, преди да се заловя за работа.

– Добре, Старла. Ще се видим по-късно.

Трябваше да се измъкне от това място. На тези жени не само че им липсваше разум, но и явно бяха съвсем откачени.

Старла целуна Съншайн по бузите и си тръгна.

След като продължи да се оглежда още няколко минути, Талон видя телефонния кабел по стената и го проследи до старомодния телефон, скрит в едно кухненско чекмедже, заедно с много засъхнали четки за рисуване и туби с акрилни бои.

Извади телефонния апарат, боядисан в пъстри цветове, и го постави на барплота до розов буркан с формата на прасе, пълен с дребни оризови сладки, ухаещи на канела.

Вдигна слушалката и набра номера на Ник Гошей, който преди беше скуайър или помощник от човешката раса на Кириан Тракийски. Откакто преди няколко месеца Кириан се ожени за Аманда Деверо и престана да бъде Нощен ловец, Ник стана неофициален помощник на Талон, на непълен работен ден. Не че Талон се нуждаеше от помощник. Хората около него имаха отвратителния навик да умират, а Ник нямаше навика да си мълчи, което гарантираше, че един ден това момче ще бъде убито.

Все пак имаше моменти, когато един скуайър можеше да бъде много полезен. И настоящият определено бе един от тях.

Телефонът продължи да звъни, докато не се чу съобщение, че абонатът не може да бъде избран.

По дяволите. Това означаваше, че е по-добре отново да бъде убит, отколкото пак да звъни по телефона. Ако някой друг Нощен ловец някога научи за това, нямаше да доживее, за да чуе края на историята. Скуайърите полагаха клетва да пазят пълна тайна. Беше им забранено да разкриват каквито и да било смущаващи факти за Нощните ловци или нещо, което би могло да бъде заплаха за тях.

За нещастие други помощници на хората, които не бяха скуайъри, не полагаха такава клетва.

О, да, Ник Гошей ще бъде мъртъв, когато се добере до него.

Като се подготви психически за това, което предстоеше, той позвъни на Кириан Тракийски, който му отговори още след първото позвъняване.

– Талон? – заговори Кириан, веднага щом позна гласа му. – Обяд е, какво не е наред?

Талон стрелна поглед към Съншайн, която се беше отправила към кухнята, докато си тананикаше „Да прогониш магическия дракон“.

– Аз... хм... нужна ми е една услуга.

– Каквото кажеш.

– Искам да отидеш в жилището ми, да вземеш резервните ми ключове, друг мобилен телефон и малко пари.

– Да, добре. Да не си зарязал някъде мотора си?

– Да, на паркинга край „Джаксън Бруъри“, затова те моля да ми го докараш довечера.

– Добре, но къде да го докарам?

– Почакай. – Талон отдръпна телефона от ухото си. – Съншайн?

Тя се обърна към него.

– Къде, по дяволите, се намирам? – Съншайн чу смеха на Кириан, въпреки че телефонът беше на рамото на Талон.

– Нали знаеш нощния клуб „Рънингуолф“, онзи на „Сентрал Стрийт“?

Той кимна.

– Е, намираме се точно над него.

– Благодаря. – Талон продиктува адреса на Кириан.

– Талон, кълна се, че в някой ден хормоните ти ще те погубят.

Талон подмина без коментар забележката на Кириан. Дватамата се познаваха повече от хиляда години и Талон никога досега не бе попадал в такъв капан. Кириан нямаше да повярва, когато му каже как се е озовал в този апартамент. По дяволите, дори самият той не можеше да повярва.

– Освен това трябва да ми донесеш някакви дрехи.

Мълчанието от другия край на линията беше оглушително.

О, да, Ник със сигурност ще бъде мъртъв, когато Талон се добере до него.

– Какво? – попита Кириан неуверено.

– Загубих дрехите си.

Кириан се изсмя. Яко.

– Млъкни, Кириан. Никак не е смешно.

– Ами оттук, където съм сега, звучи дяволски смешно.

Да, добре, само че оттам, където се намираше Талон, с увито около бедрата му розово одеяло, въобще не беше смешно.

– Добре – рече Кириан, вече по-сериозен. – Ще дойдем там, колкото можем по-скоро.

– Ще дойдете?

– Аз и Джулиън.

Талон отново се присви от неудобство. Един бивш Нощен ловец и един оракул. Велико. Просто велико. Те никога няма да го изоставят в беда и с падането на нощта може със сигурност да се очаква, че някой от тях ще опише всичко това в сайта Dark-Hunter.com, за да му се подиграват всички.

– Добре – съгласи се Талон, като успя да укроти гнева си. – Скоро ще се видим.

– Знаеш ли – поде Съншайн, веднага щом той приключи разговора, – мога просто да изляза и да ти купя някакви дрехи. Дължа ги го.

Талон огледа апартамента. Имаше чувството, че тук е гръмнала бутилка от склонното към избухване лекарство пептобисмол за стомашни смущения или че наскоро тук е върлувала пакостливата котка с шапка от едноименния анимационен сериал. Навсякъде се виждаха само предмети, боядисани в розово. Но най-много го озадачиха разнебитените мебели на Съншайн и разнородните декорации. Тя явно беше бедна и гладу-

ваща художничка и последното, което можеше да си позволи, бяха панталони за две хиляди долара. По-скоро земята щеше да спре да се върти и щеше да се разбие, преди Талон някога да облече дънки.

– Всичко е наред – увери я той. – Приятелите ми ще се погрижат за това.

Тя му подаде една чиния с кифлички и нещо, приличащо на трева.

– Какво е това?

– Закуска... или по-скоро обяд. – Но той не взе чинията и тя побърза да добави: – Трябва да ядеш. Това ще ти дойде добре. Кифлички с трици и червени боровинки, с ленено семе и кълнове от люцерна.

В тази чиния за него нямаше нищо, което да наподобява храна. Особено за мъж, роден и отгледан за вожд на келтски клан.

„Добре, Талон, можеш да се справиш с това.“

– А имаш ли някакво кафе?

– Уф! Не, то ще те убие. Но имам билкови чайове.

– Билкови чайове? Това не става за пиене, защото е като слама.

– Ооо, явно господин Капризен е станал със задника нагоре.

Никое човешко същество досега не си бе позволявало да се държи толкова безцеремонно с него. Дори и Ник се отнасяше по-добре с него. Чувствайки се напълно объркан, Талон се отказа да се разправя с нея.

– Добре. Къде е банята ти?

Точно тогава му хрумна една мисъл: „*Моля те, кажи само, че имаш баня тук вътре, а не отзад на паркинга.*“

Тя му посочи към един тъмен ъгъл.

– Ей там е.

Това бе друг ъгъл, отделен с още една висяща завеса. Супер, нали?

А той наивно си въобразяваше, че Средновековието отдавна е минало.

О, само не и онези мили спомени... не.

Талон пристъпи към ъгъла и тъкмо дръпна завесата и пушна одеялото на пода, когато Съншайн се присъедини към него, понесла в ръка розова кърпа и кесия за търкане, но се закова на място, когато го видя, застанал там чисто гол.

Остави кърпата на умивалника и го заобиколи, докато го оглеждаше от горе до долу.

– Ти просто си съвършен като мъж, знаеш ли това?

Щеше да се почувства поласкан, ако тя не го оглеждаше преценяващо като някой, който си избира кола. В думите ѝ нямаше страст. Говореше съвсем непринудено, както майка ѝ преди малко.

Младата жена прокара топлата си, гладка длан по гърба му, точно върху татуировката му.

– Този, който ти е направил тази татуировка, е бил много талантлив художник.

Тръпки го полазиха, когато ръката ѝ се плъзна надолу от гърба му към бедрото му.

– Направи я чичо ми – призна ѝ той, преди да успее да се спре. На никого от векове не бе говорил за чичо си.

– Наистина ли? Леле! – Тя плъзна ръка по раменете му, до традиционната за нощните ловци татуировка – лък и стрела, на дясната му лопатка. – А това откъде е?

Талон отмести ръката ѝ. Това бе символ, който никога нямаше да обсъжда с непосветени.

– Нищо особено.

Точно тогава погледът ѝ се прикова върху възбудения му член. Лицето ѝ порозовя като кърпата.

– Извинявай – промълви тя забързано. – Имам навика да не се замислям, преди да направя нещо.

– Вече го забелязах. – Но много повече го смути това, че тя не откъсваше поглед от слабините му. Вече трябваше да се е загледала някъде другаде.

– Ти наистина си *голям* мъж.

За пръв път от хиляда години той усети как лицето му пламва. Сграбчи кърпата и побърза да се загърне с нея.

Едва тогава тя отклони очи.

– Тук някъде има самообръсначка.

Тя се отпусна на колене, като така му осигури възможност да огледа добре дупето ѝ, докато ровеше в розовото шкафче до умивалника. Докато търсеше самообръсначката, бедрата ѝ се движеха предизвикателно, с което още повече го възбуди.

Той стисна зъби. Тази жена притежаваше най-сексапилното дупе, което някога бе виждал. Толкова съблазнително, че

слабините му пламнаха, особено след като си представи как надига полупрозрачната ѝ пола и прониква дълбоко в нея. Или как го плъзга навътре и навън в най-горещото ѝ място, докато и двамата не свършат, изпотени и изтощени.

О, да, тя определено беше жена, която можеше да задоволи един мъж. Той винаги си е падал по жени с такива пищни форми и...

Тя се обърна към него, с розова самобръсначка и четка за зъби в ръка.

Талон изкриви устни при мисълта, че трябва да използва такива момичешки вещи.

– Имаш ли нещо, което да не е розово?

– Ако предпочиташ, имам и пурпурна самобръсначка.

– Моля те, дай ми я.

Тя измъкна една в още по-наситен розов цвят.

– Тази не е пурпурна – възрази Талон. – И тя е розова.

Домакинята му завъртя очи към него.

– Ами, само това имам, освен ако не искаш скалпела ми за моделиране „Екс-Акто“.

Безкрайно изкушен, той взе самобръсначката от ръцете ѝ.

Съншайн не помръдна, докато той не влезе във ваната с крака, оформени като лъвски лапи и спусна завесата около ваната. Чак тогава си позволи да ухапе кокалчетата на пръстите си при страхотната гледка на голото му дупе.

Този мъж беше *горещ*. Изгарящ. И тя се разтапяше всеки път, когато заговореше с този дивно екзотичен акцент. Звучеше ѝ като някаква уникална комбинация от английски и шотландски.

Помаха с ръка, за да охлади лицето си, заповяда си да излезе от банята и се запъти към кухнята. Но умираше от желание да смъкне дрехите си, да се пъкне под душа зад него и да сапунива и възбужда, да сапунива и възбужда онова секси, високо, стройно мъжко тяло, докато не започне да я моли за милост.

Да усети цялата онази еластична, но стегната кожа под ръцете ѝ... Рай. Истински рай.

А той дори не се вбеси заради панталоните си! Още не можеше да повярва колко добре прие всичко. Един обикновен мъж досега щеше да ѝ се разкрещи, а тя вече да го бе изгонила от дома си.

Но той просто бе вдигнал рамене. О, това наистина беше готино.

Сега, като се замисли, Съншайн установи, че той не демонстрира много чувства. Беше като олицетворение на търпение-то, което за нея беше много приятна промяна.

– Хей, Стив? – извика му тя.

– Името ми не е Стив – обади се той от душа. – Казвам се Талон.

– Талон чий?

– Просто Талон.

Тя се усмихна. Талон. Името му подхождаше*.

– Какво искаш? – извика той.

– Какво?

– Извика ми, все едно искаш да ме питаш нещо. Какво ти трябва?

Съншайн прехапа устни, докато се опитваше да си спомни. Уф.

– Забравих.

Тя наистина го чу как се разсмя. Брей. Това беше жестоко. Досега повечето ѝ познати мъже щяха да се разбеснеят.

Следващите пет минути Съншайн посвети на опитите да си намери скицника. Оказа се, че го беше пъкнала в хладилника. Отново. Седна на стола до барплота, където всеки ден закусваше, и започна да скицира най-новата си находка.

Талон.

Отдели доста време, за да нарисова изсеченото му лице, както и загадъчните му татуировки. Никога не бе виждала мъж с по-съвършени пропорции. Неусетно се увлече в шрихите си. Потъна изцяло в мислите си за него, като остави творческото ѝ въображение да се развихри, докато скицираше всичко, което бе намерила за толкова очаровашо в мъжа под душа ѝ.

Преди да осъзнае колко време бе изтекло, той спря душа и излезе иззад завесата, увил стройните си бедра с влажна кърпа.

„Ох, майчице.“

На Съншайн отново ѝ се прииска да се ухапе по ръката, за да потисне желанието си. С изключение на двете тънки плитки, покращащи се с всяко негово помръдване, златисторусата му

* Talon (англ.) – нокът на хищна птица. – Бел. прев.

коса бе плътно пригладена назад. В пронизващите му черни очи проблясваше интеллигентност и мистериозна сила. Никога не бе виждала толкова тъмни очи, особено у русокос мъж.

Той притежаваше толкова властно и завладяващо присъствие, че дъхът ѝ секваше само като го погледнеше. Сякаш въздухът около него се насищаше с енергия и сила. Умираще от желание да улови и запечата всичко това в рисунките си.

Но никой не можеше да пресъздаде или имитира една толкова наситена аура. Имаше нещо в него, което можеше да се долови само в плът и кръв.

С всяка стъпка, с която приближаваше към нея, сърцето ѝ забиваше все по-силно. Този мъж беше зашеметяващо мъжествен. Направо невероятен.

Енергичността му, неподправеният му животински магнетизъм... възпламеняваха кръвта ѝ.

Изглеждаше красив още снощи в леглото ѝ, но буден и изправен в цял ръст направи си беше опустошител на женските сърца.

– Знаеш ли, Талон – заговори го тя, докато погледът ѝ проследяваше очертанията на съвършените му мускули. – На теб всички кърпи ти стоят добре. Ако излезеш навън само с кърпа около бедрата, можеш да сложиш началото на нова мода, която ще влуди публиката.

Краищата на устните му се извиха в развеселена усмивка.

– Винаги ли говориш това, което ти хрумне?

– В повечето случаи. Е, имам и някои мисли, които си ги пазя за себе си. Но съм свикнала да не се тревожа и да си казвам всичко открито, само че заради това веднъж моята съквартирантка в колежа повика психиатрите. Знаеш ли, те наистина носят бели престилки.

Талон повдигна вежди, поразен от искреността, която долавяше в нея. Всичко тук беше неподправено. Несъмнено тази жена беше ексцентрична, но съвсем не беше сбъркана.

Е, може би не *чак* дотам.

Тя се пресегна към недокосната му закуска и взе това, което преди малко му сервира с названието „кифличка“, но от него изподаха такива ситни лъскави трохи, че той дори не се опита да определи какво бе това.

– Още не си изял кифличката си.

Да бе, как не. Все още не си бе изял и ботушите, а по-скоро щеше да си устрои пиршество с тях, отколкото да вкуси от това, което тя държеше в ръката си.

– Не съм гладен.

Или поне не за храна.

Тя остави кифличката на барплота и той можеше да се закълне, че изтрополи. Смръщила вежди, младата жена протегна ръка и докосна торквата на врата му. Пръстите ѝ нежно погалиха кожата му, от което тръпки пробягаха по тялото му.

– Толкова е красива. Винаги съм искала да имам такава торква на врата си, но така и не успях да намеря някоя, която да ми подхожда. – Съншайн плъзна палеца си по главата на десния дракон. – Ти от Шотландия ли си?

– Не точно – рече той, докато я гледеше как тя изучава торквата, която той бе получил като подарък от леля си в деня на сватбата си. Същото украшение тя бе подарила и на Ниния. Талон не знаеше защо още я носеше, освен че щеше да бъде още по-болезнено, ако я свали от врата си. По някакъв странен начин за него това би означавало отново да изгуби Ниния.

Против волята му, в спомените си Талон отново възкреси момента, когато Ниния бе поставила торквата около врата му. Усмивката ѝ беше ослепителна, а лицето ѝ – преливащо от любов, когато го целуна по устните.

О, богове, колко му липсваше тя. Дори и след толкова много векове. Имаше мигове, когато можеше да се закълне, че още усеща топлото ухание на косата ѝ. Че усеща докосването ѝ. Както някой инвалид с отдавна отрязан крайник може още много години да страда от странен сърбеж и да се кълне, че усеща крайника си.

Имаше нещо в Съншайн, което му напомняше за жена му. И това не беше единствено фактът, че и двете притежаваха способността да го влудяват.

Съншайн бе странно пленителна. И също като него възприемаше всичко на друго ниво, включително и това, което оставаше скрито за другите.

Мисълта ѝ прескачаше от една тема на друга като проблясъци на мълнии, което бе както много интригуващо, така и доста смуцаващо. Ниния бе единствената друга личност с такива способности от всички, които някога бе срещал.

Когато още бе простосмъртен, той често се беше обърквал от уникалната логика на Ниния.

– Знаеш ли – заговори Съншайн, – че доста често казваш „не точно“. Не си точно вампир. Не си точно от Шотландия и си алергичен към слънчева светлина. Какво друго?

– Мразя кифлички с трици и трева.

При тези негови думи тя прихна в дълбок, гърлен смях, който му подеждаше като топла прегръдка. Гледаше я очаровано, докато тя бършеше с един изпоцапан парцал петната от въглен от дългите си елегантни пръсти.

– И кога ще дойдат тук твоите приятели?

– Най-рано след два часа. Живея извън града.

Съншайн се загледа в кърпата около бедрата му. Ако продължаваше да го изпива така с поглед, не се знаеше какво можеше да се случи.

Всъщност вече се бе случило, което означаваше, че тя наистина трябваше да му осигури някакви дрехи... и то бързо.

Той пое дълбоко дъх, при което още по-силно изпъкнаха твърдите му, идеално очертани мускули.

О, да, тя трябваше да се постарее да прикрие това изкушение.

– Слушай какво ще ти кажа, господин Талон, лишен от фамилно име. Защо да не отида да ти взема нещо, което да облечеш, докато чакаш приятелите ти да пристигнат?

„Защото не искам да излизаш.“ Талон примигна при тази странна, нетипична за него мисъл.

Откъде се бе взела?

Имаше нещо покоряващо в тази жена. Нещо завладяващо и в същото време уязвимо. Разбираше, че тя иска по някакъв начин да изкупи вината си заради това, което му бе причинила, макар да не можеше да си обясни защо. Особено след като тя му бе спасила живота.

Ако тя не го бе измъкнала от улицата, сега щеше да е мъртъв. Едно изсъхнало петно върху тротоара.

– Знаеш, че не си длъжна.

– Зная. Но настоявам. Поне това мога да направя, след като съсипах панталоните ти.

Талон погледна приятното ѝ, покоряващо лице, обрамчено от права, черна коса и остана възхитен от извивките на устните ѝ. Както и от начина, по който запазваха следата от ус-

мивката ѝ, дори когато бе отпусната и спокойна. Самото ѝ име Съншайн* говореше много за това каква личност бе тя. Щастлива, топла.

Беше напълно неустоима и така силно му се искаше да я вкуси, че не бе сигурен защо още не бе пристъпил към действие.

Трябваше да я вкуси. Да я *почувства*.

Съншайн също го гледаше, докато той изучаваше устните ѝ. В очите му, черни като обсидиан, пламтеше огън, способен да разтопи ледник. Още не я бе докоснал, но тя можеше да се закъдне, че усеща излъчваните от него топлина и страстно желание.

Самият въздух около него като че ли бе зареден със сексуалност. Направо свистеше от еротика и копнеж. Никога през живота си не се бе чувствала по този начин.

Талон излъчваше нечовешки силно сексуално привличане. Привличаше я така, както не я бе привличал никой друг мъж досега.

Той присви очи, наведе глава и превзе устните ѝ с майсторска целувка, от която главата ѝ буквално се завъртя. А тялото ѝ омегна.

Тя простена, усетила вкуса на устните му върху своите, докато езикът му нахлуваше страстно в устата ѝ. Със силните си ръце мигом я притегли от столчето до барплота в прегръдката си, а пръстите му се плъзнаха по гърба ѝ и се вкопчиха в плата на роклята ѝ.

Първичният му мъжки аромат я обгърна и усети как мускулите му се стегнаха около нея. Мъжката му сила беше повече, отколкото тя можеше да си представи. Той бе първичен мъж, който знаеше какво да направи с едно женско тяло. Съншайн усещаше това по майсторските му целувки, по начина, по който я докосваше – той просто знаеше къде и как да я погали.

С тяло, пламтящо от желание, тя впи нокти в голите му рамене щом усети коравата му мъжественост да се притиска към корема ѝ. Никога не бе изпитвала нещо подобно. Все едно той бе подивял от глад за нея.

Само за нея.

* Sunshine (англ.) – слънчева светлина. В преносен смисъл – радост, щастие. – Бел. прев.

Когато Талон най-после се отдръпна, тя осъзна, че той бе поел цялата ѝ тежест, без въобще да напряга мускулите си. Господи, този мъж наистина беше силен.

Той погали подутите ѝ от целувките устни с палеца си. Очите му я гледаха толкова топло и нежно, че тя отново остана без дъх, примаяля дори повече отколкото от целувката.

– Талията ми е седемдесет и три сантиметра, а дължината на панталоните трябва да е метър и двайсет.

– Ъхъ – произнесе тя задъхано, като едва чу думите му. И се притисна към него за още една целувка.

Обожанието, което се четеше в замъглените ѝ очи, раздвижи непознато чувство в гърдите му.

– Целуни ме отново – прошепна тя, само миг преди да впие устните си в неговите.

Талон обхвана главата ѝ с дланите си, докато вкусваше устните ѝ, като внимаваше да не допусне случаен допир на езика ѝ до кучешките му зъби и така тя да узнае истината за него. Но му беше много трудно да се отдръпне, тъй като вкусът ѝ едва не го подлудяваше. Уханието ѝ на пачули и терпентин го опияняваше и вече едва се съдържаше да не вдигне полата ѝ и да плъзне ръце по чувствените ѝ, съблазнителни бедра...

Езикът ѝ достигна опасно близо до кучешките му зъби. Той се отдръпна леко и отслаби прегръдката си. Все пак останаха почти плътно прегърнати, но не чак толкова, колкото му се искаше. Сведе очи към тялото ѝ, ясно очертано под дрехите. Фигурата ѝ беше пишна, не беше нито дребна, нито хилава. И бе надарена с едри, сочни гърди – нещо, по което винаги си бе падал.

Талон стисна зъби, борейки се с непреодолимото желание да ги обхване с ръцете си и да ги вкуси с устните си. С езика си.

Но по-добре бе да се съдържа, кучешките му зъби...

– Добре – изрече тя със странен, писклив глас. – Беше толкова хубаво. – Плесна с ръце и отстъпи крачка назад. Остана така, докато погледът ѝ не се прикова върху кърпата, закриваща слабините му. Тъмнокъфявите ѝ очи отново просветнаха. – Дрехи. Нуждаеш се от дрехи, преди да съм направила нещо, за което после може да *не* съжалявам. Пак те питам, Стив, какъв размер носиш?

– Талон.

– Талон. Размер. Дрехи. Да те покрием.

Талон се усмихна, докато я наблюдаваше как отчаяно се опитва да си събере ума, като в същото време погледът ѝ не спираше да се плъзга по него с непреодолимо желание.

Харесваше му тази жена. Въпреки странностите ѝ, у нея имаше нещо толкова свежо и чисто.

– Отивам да купя дрехи на *Талон*. – Тя излезе, но се върна само след няколко секунди. – Ключовете – рече, като се насочи към розовата кутия, оставена върху кухненския плот. – Трябват ми ключовете за колата. – Излезе, но много скоро отново се върна. – Чантата. Пари за дрехи.

Талон прокара ръка през мократа си коса, когато тя излезе за пореден път и се запита дали не е забравила още нещо.

Оказа се, че беше.

– Обувките – обясни тя, след като се върна. – Трябва да нося обувки, за да не ми измръзнат краката докато пазарувам. – Плъзна ходилата си в чифт пантофи, оставени до вратата.

– Ами палто? – попита я Талон, като видя, че тя отново се кани да излезе. – Зима е.

– През зимата е добре да имаш палто – съгласи се Съншайн и отиде до закачалката до вратата, за която той предположи, че е дрешникът ѝ. Свали едно старо кафяво палто, което изобщо не пасваше на стила ѝ. – Скоро ще се върна.

– Почакай.

Тя се спря и го погледна. Талон сви устни, прекоси стаята и оправи неправилно закопчаните копчета на палтото ѝ.

– Благодаря – кимна му тя и го дари с усмивка, която причини странни неща в стомаха и слабините му.

Талон успя само да кимне смутено, още повече, че искаше единствено да я грабне на ръце, да я отнесе в леглото и да я люби до края на този следобед.

– Скоро ще се върна – обеща му тя и излезе.

След като тя тръгна, той най-после си позволи да се усмихне широко. Съншайн определено беше по-различна от всички други жени.

Нещо в нея му напомняше за топъл пролетен ден след сурова зима. Толкова отдавна никой не го бе докосвал като Съншайн. Толкова отдавна друга личност не бе обсебвала мислите му.

– Ти я харесваш.

Талон извърна глава през рамо към привидението, което проблясваше зад гърба му.

– Интересна е – отвърна той на Киара.

Киара пристъпи напред и застана до него. Бледите ѝ страни бяха покрити с прозрачна руменина, докато блещукаше между това измерение и другото. Още преди много векове тя трябваше да премине напълно към вечния си покой или да се прероди, но не искаше да го оставя сам. И макар да беше ужасно егоистично, Талон ѝ бе благодарен за компанията. Особено през онези дни, когато не можеше чрез модерните технологии да се свързва със събратята си Нощни ловци.

В онзи период от миналото самотата му беше дяволски мъчителна. Прекарваше дните си в пълно единение, без да смее да допусне което и да е човешко същество до себе си заради страха от проклятието. Никога с никого не посмя да се сближи.

Единствената утеха, която му бе позволена, бяха редките посещения на сестра му.

Но всеки път, когато погледнеше Киара, той си спомняше с болезнена яснота как я бе предал. Трябваше да я спаси в деня, в който тя загина. Ако не беше такъв глупак, тя щеше да живее живота, който заслужаваше. Живот, запълнен със съпруг и деца.

Но вместо това тя бе пожертвана, защото той бе глупав, арогантен задник.

Първият път, когато тя се появи при него след смъртта им, той остана потресен. От нейна страна нямаше обвинения, нито омраза, макар да ги заслужаваше. Показа му само състраданиято и любовта си.

Обещах ти никога да не те оставям сам, bràthair*. И няма да го направя. Винаги ще бъда тук заради теб.

През вековете нейното присъствие бе единственото, което го крепеше и му помагаше да съществува. Приятелството ѝ и любовта ѝ винаги бяха означавали много за него.

С нежен сестрински жест Киара погали белега по дясното му бедро. Той не го усети като истинско докосване, но от жеста кожата му изтръпна.

* Братко (келтски). – Бел. прев.

– Вече не те притеснява, нали?

– Не. Добре съм.

– Спиир – продължи тя, като го нарече с келтското му име. – Нали знаеш, че трябва да си честен с мен, bràthair.

Той се пресегна, за да отметне от бузата ѝ една руса къдрица, но тутакси си припомни, че не можеше да я докосне. Затвори очи, докато си спомняше миналото. Техният клан я бе убил само няколко дни, преди да навърши шестнайсет години.

Тя ще е нашата жертва пред боговете и те ще ни простят за греховете на нашия вожд...

Обзет от непосилна мъка и чувство за вина, Талон безпомощно стисна зъби. Той бе виновен за смъртта ѝ. Все едно той бе държал ножа, от който тя бе загинала. Но побърза да пропъди тези мисли, за да намери спасение в безчувствеността, от която се нуждаеше, за да продължи да съществува.

„Аз вече не съм човек и нямам минало.“ Една от любимите фрази на Ахерон прониза съзнанието му и му позволи да потисне всичко останало.

Имаше само настояще и бъдеще. Животът му като човек бе останал зад гърба му, той беше Нощен ловец, чието предназначение бе само да търси и унищожава злото, което преследваше човешките същества, които нямаха представа какво се спотайва и ги дебне в мрака.

– Кракът ми – за разлика от сърцето му – ме боли малко.

Тя поклати глава.

– Това място не е безопасно за теб, Спиир. Светлината е прекалено силна. Не ми се иска да оставаш тук.

– Зная. Ще си тръгна веднага, щом мога.

– Много добре. Тогава си тръгвам и ще дойда отново, когато имаш нужда от мен.

Фигурата ѝ избледня и тя го остави сам. Отново.

Погледът на Талон попадна върху барплота, до който преди малко Съншайн бе седяла. Намръщи се, когато видя скицата, върху която бе работила.

Взе рисунката. Остана впечатлен от това, колко добре бе уловила приликата с него. Тази жена беше блестящ художник. Умееше да пресъздава емоциите чрез най-прости линии. Никога не бе виждал подобно майсторство.

За съжаление не можеше да остави тук тази скица.

Скъса листа и използва силите си, за да го изгори. На Нощните ловци бе забранено да позволяват техните лица да бъдат показвани под каквато и да било форма. Никой не се нуждаеше от доказателство за тяхното безсмъртие. Подобни свидетелства само щяха да предизвикат въпроси и нежелани от никого усложнения.

Само се надяваше Съншайн да не го нарисува отново, след като си тръгнеше.

Талон огледа апартамента и забеляза, че цялото помещение е запълнено с нейни рисунки, както в рамки, така и без. Подът, дългата маса за рисуване и двата триножника бяха покрити с наполовина довършени рисунки.

Прекоси помещението и се зае да ги огледа по-отблизо. Докато ги съзерцаваше, изгуби представа за времето, а сетне откри още картини, облепени на стената в спалнята ѝ. Очевидно Съншайн предпочиташе ярките цветове, а шрихите ѝ върху платната бяха леки и нежни, като самата художничка.

Но най-много го очарова нейната керамика. Творбите ѝ бяха невъобразима смесица от багри, като дизайнът им съвсем не беше модерен. Явно бе изучавала старателно гръцката и келтската керамика, за да изработи толкова автентични копия. Беше забележително колко близко до оригиналите изглеждаше всичко нарисувано от нея. Ако не знаеше, можеше да се закълне, че Ловец шейпшифтър ги е донесъл от миналото.

На вратата се почука и той върна обратно върху рафта купата, която разглеждаше. Отиде до входната врата, отвори я и видя застаналите отвън Кириан и Джулиън. И двамата зяпнаха смаяно, като го видяха стоящ почти гол в апартамента.

Талон веднага им тръшна вратата под носа.

Кириан се изсмя шумно, а Талон се сгърчи от унижение.

– Хайде, Тали! – подвикна му Кириан закачливо отвън. – Не си ли искаш дрехите, ключовете? О, почакай, какво ще кажеш за малко достолепие?

Талон отвори вратата, сграбчи Кириан за ризата и го вмъкна вътре.

– Такъв си задник.

Кириан се засмя още по-силно, а Джулиън Александър влезе вътре.

Като видя изражението му, Талон си каза, че и Джулиън е

готов да се разсмее, но успя да се сдържи да не прихне, заради което Талон му беше благодарен.

Но Кириан не беше толкова деликатен.

– Имаш хубави колене, приятел, но за косматите си крака можеш да използваш косачка за трева на компанията „Бъш Хог“.

– Млъквай! – скастри го Талон, грабна торбата с дрехите си от ръката на Кириан и измъкна от нея кожените си панталони. – Искам да ти благодаря, Джулиън, че си по-зрял и не се смееш за моя сметка.

Джулиън кимна, бръкнал с ръце в джобовете.

– Е, тъй като съм бил на твое място, напълно те разбирам и ти съчувствам. Разбира се, в моя защита мога само да изтъкна, че поне кърпата ми беше тъмнозелена, а не яркорозова.

Двамата му приятели избухнаха в смях, докато Талон само простена обидено.

Кириан повдигна леко края на кърпата, изпълняваща ролята на набедреник.

– Какво е това? Дантела?

– Не – поправи го Джулиън. – Мисля, че се нарича мильо.

Талон им се озъби с острите си кучешки зъби.

– По-добре ще е вие, *човешки създания*, да внимавате, иначе мога да реша да си похапна от вас.

– Хм, получовешко създание – напомни му Джулиън. – Само опитай и така ще ти запари, че адът ще ти се стори рай.

Талон само изръмжа и побърза да замени кърпата с панталоните си.

– И така – поде Кириан, – конкуренция на Рейвин ли ще правиш? Трябва ли да предупредя Ник да ти доставя дрехи всяка сутрин?

Талон завъртя очи при споменаването на убиеца Катагария. Рейвин беше Ловец шейпшифтър, който често можеше да бъде видян чисто гол след изгрева на слънцето.

– Не, беше еднократен инцидент. – *Надявам се*, помисли си Талон. – Като заговорихме за Ник, къде е той? Опитах се да се свържа с него по телефона заради тази тъпотия.

– Той е на училище.

– Да, добре, но нали получава заплата като помощник на Нощен ловец, така че му кажи да си държи телефона включен.

– Ооо! – възкликна Кириан. – Винаги ли си толкова раздразнителен, когато демонстрираш екзхибиционистките си наклонности?

Талон тъкмо обличаше черната си тениска и не му обърна внимание.

Съншайн се спря пред една от сергиите наред „Джаксън Скуеър“, където Селена гледаше на ръка и на карти таро. Къдравата ѝ тъмнокафява коса бе прибрана назад с шал, с шампован на него леопард, а слабото ѝ тяло бе заметнато с карирано палто.

– Здравей, Съни – поздрави я Селена. – Тъкмо се чудех да не си болна или дали нещо друго не се е случило, след като не излезе на мястото си на площада.

– О, не, просто ми дойде гост.

Селена я изгледа с повдигнати вежди.

– Някой стар познат или някой нов?

– Нов.

Селена я измери с леко скептичен поглед.

– Надявам се поне да е бил по-хубав от последния тъпанар, с когото излизаше.

Съншайн сбърчи нос, като си спомни за Грег. Рокер, с груби обноски, той не будеше у нея особена страст, а и постоянно я бъркаше с бившото си гадже Сара. Има ли нещо по-отблъскващо от това някой да те нарече с чуждо име, докато прави секс с теб?

Да не говорим за това, че в деня, преди тя да го изхвърли, беше взел от нея триста долара назаем. Макар че, като се вземат предвид всичките усложнения около Грег, струваше си да пожертва триста долара, за да се отърве от него.

– Поне така ми се струва. – Тя потупа торбата с дрехите, които бе взела за Талон. – Е, а сега трябва да се връщам при него...

– Съншайн! – изгледа я Селена строго. – Кажи ми, че не си го направила.

– Не съм направила кое?

– Не си го оставила сам в апартамента ти.

– Всичко е наред. На него може да му се има доверие.

Селена изпъшка.

– Жено, това твое щедро сърце ще ти навлече голяма беля. Въобще познаваш ли го?

Съншайн въздъхна дълбоко. Толкова бе уморена от лекциите, с които всички ѝ досаждаха.

– По-късно ще се видим, госпожо Селена. – Тръгна обратно към улицата, където бе паркирала колата си, като остави Селена да се тревожи за нея.

Уф! Защо никой ѝ нямаше доверие? Тя не беше бебе на две години. И това, че е отнесена, не означаваше, че е глупава. Ако ще загине заради добротата си, то тогава по-добре да умре, отколкото да живее в ледена самота, без никакви чувства, да мизерства само със своите преживявания и притежания.

Освен това Талон не беше като другите. Той ѝ се струваше много по-сърдечен от повечето мъже, които бе познавала.

Беше наелектризиращ. Опасен. Тайнствен.

А най-готиното беше, че я чакаше гол в апартамента ѝ.

Качи се в колата си и подкара към къщи. Не ѝ отне много време да се върне до клуба на баща си и да заобиколи отзад, където винаги паркираше. Съншайн се намръщи, като видя голям черен „Харли Дейвидсън“, оставен до едно черно ламборгини.

Приятелите на Талон?

Хм, може би Уейн ще се окаже прав. Може би Талон наистина *беше* наркодилър.

Вече не толкова сигурна в него, тя излезе от колата си и влезе в празния клуб през задната врата. Изтича по стъпалата от стоманобетон до своя апартамент. Блъсна вратата и застина, когато видя трима мъже, и тримата с ниво на тестостерона много над предела по скалата на Рихтер. Бяха абсолютно ослепителни.

Боже, нуждаеше се от скицника си. И то веднага.

Талон вече беше облечен с кожени черни панталони и плътно прилепнала тениска, ясно подчертаваща всеки детайл от смъртоносно мъжественото му тяло. Стоеше в кухнята, увлечен в разговор с другите двама мъже – и двамата невероятно красиви. Истински мъже, облечени като достойни членове на обществото, а не като рокери лентяи.

Колко прекрасно и освежаващо.

– Здравей, Съншайн – кимна ѝ Талон. – Това са моите приятели.

Единият от тях, висок почти колкото Талон, ѝ подаде ръка.

– Кириан Хънтър – представи се с очарователен акцент, по нищо не приличаш на говора на Талон.

Съншайн пое силната му мазолеста ръка. Името му ѝ беше познато.

– Значи ти си зетят на Селена. Тя ни е разказвала толкова много за теб и Аманда.

Кириан беше съвсем малко по-висок от Талон, с жизнерадостни зелени очи и приветлива усмивка. Русата му коса беше само с един оттенък по-тъмна от косата на Талон и модерно подстригана.

– Опасявам се, че не ми се иска да чуя какво си научила от нея за мен. Доколкото я познавам, едва ли е нещо добро.

– Само хубави неща съм слушала за теб – усмихна се Съншайн. – Честна дума.

– А това е доктор Джулиън Александър – добави Талон, като ѝ представи другия си приятел, облечен с тъмносин суичър и панталони с цвят каки.

– Радвам се да се запозная с теб – каза Джулиън и ѝ протегна ръка.

Съншайн стисна ръката му с подчертана любезност. Джулиън бе с около пет сантиметра по-нисък от другите двама, но аурата му беше също толкова силна и въздействаща. Очите му се отличаваха с великолепия си син цвят, а косата му приличаше на косата на Кириан. Освен това той бе най-сдържания от тримата, но гледаше също така приятелски.

– Доктор? – учуди се тя.

– Преподавам антична история и старогръцки в университета „Лойола“.

– О, значи познаваш Селена Лорънс?

– Много добре – кимна Джулиън. – Тя е най-добрата приятелка на жена ми.

– Грейс? – слиса се Съншайн. – Ти си женен за Грейс?

И двамата останаха поразени от разкритието.

– Нима това си ти? – попита го тя, като заобиколи, за да го огледа по-добре отзад. О, да, *това* много добре си го спомняше. – Ти си господин Секси дупе!

Той моментално се изчерви от смущение.

– Секси дупе? – попита Талон. – Това ми трябваше да чуя.

– О, да – съгласи се Кириан.

– Трябва да тръгваме – изведнъж се разбърза Джулиън и задърпа Кириан към вратата.

– О, как ли пък не! – възрази Кириан. – Още не съм чул всичко.

– Радвам се, че се запознах с теб, Съншайн – смутолеви Джулиън и избута Кириан през вратата.

– Не се тревожи, Кириан! – подвикна му Талон отвътре. – Ще ти *разкажа* всичко с пълни подробности.

Когато вратата се затръшна отвън, Съншайн остави торбата с дрехите на барплота.

– Предполагам, че в крайна сметка вече не се нуждаеш от това.

– Извинявай. – Той се наведе над барплота, без да откъсва очи от нея. – И така, сега ми разкажи как си се срещнала за пръв път с Джулиън.

Тя сви рамене.

– Продавах моите картини и керамика на „Джаксън Скуеър“, на една сергия, съседна на сергията на Селена. Преди две години тя доведе този забележителен и толкова секси мъж да работи с нея, облечен само с плътно прилепнал потник и къси панталони. Тогава Джулиън беше с много дълга коса. Както и да е, веднага се струпа огромна тълпа от жени, неспособни да откъснат погледите си от него. Селена смяташе, че начинанието е пълен провал, но аз изкарах доста пари от продажбите на скиците с него, така че не ми пукаше.

Талон се намръщи, пронизан от странен пристъп на ревност. И я попита, преди да е успял да се овладее:

– Пазиш ли още някоя от онези скици?

– Остана ми само една, но преди около година я подарих на Грейс.

Облекчен повече, отколкото му се щеше да признае, Талон продължи да я гледа докато и тя го съзерцаваше. Погледът му се плъзна по устните ѝ, по очертанията на брадичката ѝ. Отново го обзе болезненото желание да я притежава, да целуне още веднъж прекрасните ѝ устни.

– Знаеш ли, като се усмихнеш, наистина ставаш много красив.

– Красив ли съм? – попита той, изведнъж обзет от странно задоволство от думите ѝ.

– Да, такъв си.

Съншайн преглътна, когато осъзна, че той повече нямаше причина да стои при нея. Не че това я вълнуваше; тя трябваше отново да се залавя за работата си. И все пак не ѝ се искаше той да си тръгва.

– Предполагам, че след като вече си напълно облечен, ще си тръгнеш отгук.

Той погледна подозрително към слънчевата светлина навън.

– Боя се, че не мога да си тръгна преди залез слънце.

– О! – Съншайн се опита да потисне замайването, което я обзе.

Той се изкашля.

– Ако имаш да вършиш някаква работа...

– О, не – забързано го прекъсна тя, но тутакси се спря. – Искам да кажа, че аз... хм... ще е невъзпитано, много невъзпитано да те оставя сам. Особено след като нямам телевизор или нещо друго, с което да се занимаваш. – Облиза пресъхналите си устни. – Е, след като не можеш да си тръгнеш, какво би искал да правиш до края на този следобед?

– Честно?

– Да.

– Не ми се иска да правя нищо друго, освен да се любя с теб.